
MATT DINNIMAN
CARLOVA
ANARCHISTICKÁ
KUCHAŘKA

CARLOVA ANARCHISTICKÁ KUCHAŘKA

Knihy Matta Dinnimana v nakladatelství Mystery Press

Hrobkař Carl

Carlova postapokalyptická show
Konec světa podle Carla
Carlova anarchistická kuchařka

Připravujeme

Carlovo bombastické evangelium

MATT DINNIMAN

CARLOVA ANARCHISTICKÁ KUCHAŘKA

PŘELOŽIL JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace,
místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy
představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány
ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Dinniman, 2021
Translation © Jiří Matyskiewicz, 2026
Cover Illustration & Map © Ondřej Hrdina, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-190-1 (PDF)

Snaž se, ať to, co děláš, má nějaký smysl.

– *King Kong Bundy*

PŘEDMLUVA

Ahoj, tady Matt, autor téhle knížky, o které vám musím něco narychlo říct. Čtvrté patro hrobky je postavené jako obrovská, úmyslně matoucí hádanka. Carl, Rakvička a ostatní se musí hrozně snažit, aby přišli na to, jak funguje. Vy, mí skvělí a úžasní čtenáři, se nemusíte zbytečně namáhat, abyste chápali příběh a užili si ho. V textu budou kolem svištět jména stanic a různých vlakových linek. Nijak nevadí, když si je nebudete pamatovat a trochu se v tom ztratíte. Důležité to bude až na konci, ale těsně před ním se objeví mapa, abyste mohli pochopit koncovku celého patra. Do té doby si užívejte jízdu a pozor, kam šlapete.

A ano, zompová* je opravdu opravdová barva.

*Zomp je označení barvy voskovky jednoho konkrétního výrobce, plus minus tyrkysová. Matt ji má rád a ještě se s ní setkáme v dalších knihách. Podobných podivných barev v knize najdete víc. (pozn. překladatele)

1.

10 dní do kolapsu

Zobrazení: 43,1 biliardy
Sledujících: 677 bilionů
V oblíbených: 158,1 bilionu
Pozice v žebříčku: 6
Vypsaná odměna: 100 000 zlatých

RUDÁ LINKA

Vítej, hrobkaři, ve čtvrtém patře: Železný uzel.

Tvůj titul se vrátil na: Královský osobní strážce.

Zahájena aukce o sponzoring hrobkaře #4122. Aukce skončí za 45 hodin.

Ozvalo se hromové zaburácení. Země se otřásla. Jakmile jsme se objevili v novém podlaží hrobky, zapotácel jsem se a málem spadl na zadek, ale narazil jsem do kovové zdi. Po obou stranách dlouhé úzké místnosti blikalo osvětlení. Cítil jsem pod nohama rytmické bušení. Nacházeli jsme se ve vibrující a dunící rouře z plastu a kovu. Světla uvnitř na chvíli úplně zhasla a pak se zase rozzářila.

Mongo zaječel vzteky i strachy zároveň. Rakvička mi skočila na rameno a celá se chvěla. Káťa sevřela kovovou tyč spojující podlahu a strop.

Nový úspěch! *Jsem ve vlaku!*

Hůů hůů, debile.

Odměna: Dostal jsi suvenýr – čepici vlakového průvodčího! Nos ji na hlavě s hrdostí, které je hodna!

„My jsme v metru," žasl jsem. Řítili jsme se tunelem plnou rychlostí k neznámému cíli.

Vnitřek vagónu zaplňovaly dvě řady sedadel umístěných zády ke stěnám. Vyrobena byla z béžového olezlého plastu a měla hnědé polstrování, potrhané a počmárané fixami i sprejem. Vypadalo to na nějaké nesmyslné shluky písmen v azbuce. Podlahu pokrývala spousta špíny a škrábanců a na bočních stěnách se daly najít i ohořelé skvrny. V pravidelných intervalech se podél celého vozu táhly z podlahy ke stropu tyče. Uvnitř to smrdělo jako ve skladišti mrtvých krys.

Byli jsme jediní cestující.

„Tohle je moskevské metro," vydechla doppelgangerka Káťa. „Ale já si ho pamatuji v mnohem lepším stavu. A čistější." Změnila se do převážně lidské blonďaté podoby z předchozího podlaží. Když jsem ji tak viděl naposledy, měla nos po úderu posunutý na druhou stranu obličeje, ale už si ho vrátila zpátky.

Konec vagónu označovaly dveře bez okna. Nad nimi visela malá elektronická cedule, po níž se posouval rudý text.

Rudá linka, vůz 20. Další zastávka:
Stanice Sirin (81) za 12 minut a 32 sekund.

„Všichni se rychle oblíkněte," přikázal jsem. Posadil jsem se na sedadlo a začal na sebe skládat všechno vybavení. Bleskově jsem prozkoumal tu suvenýrovou čepici a nestála za nic. Žádný magický efekt. Prostě jen jednoduchá modro-bílá čapka, vhodná spíš pro malé děcko. Nášivka vpředu tvrdila: *Jel jsem po Železném uzlu*.

„Carle, píše mi to, že si musím pro svého *Charakterního herce* zvolit nové povolání. Mám na to jen šest minut, jinak dostanu náhodně vybrané," oznámila mi Rakvička. „Jsou to skoro samé nové možnosti, jiné než předtím."

Carl: Mordecaii, pomoz Rakvičce vybrat povolání. Přečte ti seznam. Jsme v jedoucím vlaku. Myslím, že tohle patro bude vypadat jako komplex metra.

Mordecai: Vítejte zpátky ve hře. Rakvičko, pošli mi nejdřív doporučené.

Rakvička: ŽÁDNÁ Z TĚCH MOŽNOSTÍ SE MI NELÍBÍ, MORDECAII.

Kočka ze sebe sypala jednotlivé položky obsahující povolání jako *Pouliční kočičí rváč* a *Nekrokocouromancer*. Já se mezitím přesunul k oknu a nakoukl ven.

Jeli jsme opravdu rychle. Zeď tunelu se míhala jen pár centimetrů od okna a připadala mi jako holá skála. Občas probliklo nějaké světlo, jako by bylo uvnitř v nepravidelných intervalech rozmístěné elektrické osvětlení.

„Proč pořád píše s caps lockem?" zašeptala Káťa, zatímco jsem civěl ven. „Protože je čtyřnožec?"

„Ne. Protože je to Rakvička."

„Není to s ní snadné, co?"

Vzpomněl jsem si na Odettino varování. Hekla mi podle ní chtěla Rakvičku ukrást.

„Je to horší, než si dokážeš představit," zabručel jsem.

Na dokončení patra jsme měli deset dní. Hlavní prioritou bylo objevení schodů vedoucích níže. Jestli se budeme muset neustále přesouvat, znamenalo to pořádné potíže. Tentokrát se na celém patře nacházelo jen 9375 schodišť. Pokud bylo celé

vystavěné jako systém metra nebo vlakové dráhy a nejeli jsme jen na nějaké místo, kde podlaží normálně začne, budeme potřebovat mapu. I kdyby se schodiště skrývalo na každé stanici, naznačovalo to, že nás čeká nesmírně komplikovaná traťová soustava. Nalezení cesty dolů nám houby pomůže, když nebudeme vědět, jak se vrátit.

Má dovednost *Únikový plán* žádnou mapu ani informace nenašla, alespoň ne v prvním vagónu. Fungovala sice skvěle, ale abych mohl využít skryté mapy, musel jsem je nejdřív najít.

„No teda," vydechla Káťa. „Mám dvakrát větší konstituci než obvykle. Jsem na 102. Mám aktivní bonus za setrvačnost, přestože stojím nehybně."

„Výborně," poznamenal jsem. *Takže budeš náš živý štít*, dodal jsem v duchu jen pro sebe. „Doufám, že je to úmyslně, jinak bych si na to na tvým místě nezvykal. Jestli to tak neplánovali, zmizí všechno s první úpravou ještě dneska v noci."

Dalo se čekat, že v tomto patře strávíme spoustu času bojem zblízka, proto jsem hodlal zapracovat na svých pěstech a nohách. V předchozím podlaží jsem toho až moc řešil trhavinami. Měl jsem odůvodněné podezření, že tentokrát výbušniny moc užitečné nebudou.

Rakvička: MÁM SI TEDY VZÍT FOTBALOVÉHO CHULIGÁNA, NEBO PETARDÁŘE? RYCHLE, UŽ MI SKORO DOŠEL ČAS.

Mordecai: Chuligána. Pokud budete celé patro jezdit vlaky, je to ta nejlepší volba. Má bonus za setrvačnost a pár týmových. Plus dovednost Maskot, která posiluje Monga.

Kočka se na chvíli rozzářila.

Rakvička: VYBRÁNO. MÁM DOVEDNOST MASKOT! ALE SKUPINOVÉ SKANDOVÁNÍ ANI ZRYCHLENÁ VÝTRŽNOST MI NEVYPADLY. ASPOŇ MÁM TĚCH DESET BODŮ KE KONSTITUCI.

Mordecai: Zatraceně. Skandování by se hodilo. Fajn, vy tři. Právě jsem vykoukl ze svého pokoje a podle všeho jsem v osadě na vlakovém nádraží. Je celkem velké, stýkají se tady tři různé linky. Jedna z nich je podobná metru, jak jste psali, ale druhá je mnohem větší. Jako transkontinentální dálkový vlak. Vystupte na další zastávce a zkuste najít bezpečnou místnost nebo hostinec.

Carl: Jasný. Mimochodem, dík, žes nás varoval před odměnou za naše hlavy.

Mordecai: Takže jste se dostali do top 10? Najděte si bezpečnou místnost, promluvíme si uvnitř.

Zadíval jsem se na Rakvičku a snažil se vzpomenout, o co jsme přišli spolu s *Mogulem z umělecké uličky*. Jediné slušné benefity byly + 5 k obratnosti a o 15 % lepší ceny při prodávání. Taky dostávala nějaké peníze navíc za sestup o patro, ale moc ne. Ztráta obratnosti bude asi bolet nejvíc. „Tak co dělaj tvý nový schopnosti?“

Podlaha se roztřásla, jak se metro vydalo do zatáčky. Světla se rozblikala.

„Mám jen pár nových. Jedna dávala bonus k působenému poškození, když se pohybuji, ale tu jsem nedostala. Nejlepší je *Maskot*. Až Mongo někoho zraní, obdrží všichni v partě bonus k obratnosti a konstituci, a pokud moba zabije, vydrží to posílení několik hodin.“

„To je fajn."

„Získala jsem deset bodů ke konstituci. Ach, a taky dovednost *Guinness*! Zdvojnásobí mi sílu, když budu opilá."

„To si děláš srandu."

„Ne, myslím to smrtelně vážně. Pokud nás budou čekat nějaké těžké boje, musíme se nejdřív stavit v klubu, ať si můžu dát Dirty Shirley."

Carl: Mordecaii, zdá se mi to, nebo teď měla na výběr lepší povolání?

Mordecai: Je to nezamýšlený benefit. Ke vzácnějším třídám ji systém nepustil, protože nesplňovala minimální požadavky. Ale s tím, jak porostou její statistiky, se jí v každém novém patře otevřou lepší a lepší možnosti. A je tu ještě jedna nečekaná výhoda. Mogul jí poskytl vyjednávání na páté úrovni. Než jste opustili třetí podlaží, vytrénovala si ho díky tomu hromadnému prodávání krámů na sedmou. Při změně povolání o těch původních pět úrovní přišla, ale zůstaly jí dvě, které si zvedla sama, plus měla spoustu zkušeností, takže se to automaticky posunulo celkem na čtvrtou.

Carl: Moment, nechápu. Když dostane dočasnou dovednost, zůstane jí pro další patro? A co zvýšení statistik?

Mordecai: O ty body přijde. Ale jestli bude novou schopnost používat dost často, aby si ji alespoň jednou vylepšila, zachová si ji, jen sníženou o počet úrovní, které získala automaticky s povoláním. Zkušenosti pro dovednost stojí na komplikované matematice, pro hrobkaře skryté. Chce jich to opravdu hodně, aby

naskočila nová na první úrovni. Jakmile ji jednou máš, hned to jde snáz. Jinými slovy, používejte co nejvíc Monga, ať Rakvičce zůstane Maskot. A odteď by si měla vybírat povolání se vzácnými kouzly. Když si to kouzlo zlepší, jsem si celkem jistý, že o něj nepřijde.

Carl: To mi přijde jako bug.

Mordecai: Možná je. A proto o tom nebudeme mluvit nahlas a nijak na to upozorňovat. Nejspíš si toho nevšimnou, dokud si nepřenese nějaké kouzlo mezi patry. A teď do práce. Už hledám mapu, ale vy byste měli taky.

„Káťo, ty máš *Hledače cesty*," začal jsem nahlas. „Vidíš něco?"

„Mám ho jen na trojce. Získala jsem ho na jedničce a nebylo snadné si ho vycvičit. Musím na to mít mapu neustále otevřenou a vyzoomovanou na maximum. Můj předchozí herní průvodce mi tvrdil, že si musím najít výcvikový cech, jinak si ho jen tak nevylepším. Můžu si mapu oddálit víc než ty, ale ani tak mi neukazuje nic důležitého. Všude jsou linky metra a vypadá to jako talíř nudlí. Asi před minutou jsem si všimla, že po vedlejší trase za zdí přejel vlak. V tom našem je dvacet vagónů a my jsme v posledním."

„Vidíš nějaký moby?"

„Ne. Většinou mi mapa monstra neukáže. Ale poblíž bezpečné místnosti nebo schodiště mi vyskočí notifikace. Podle mapy má patnáctka jiný tvar než ostatní. Nevím, co tam je. Není pasažérská jako náš vagón."

Zadíval jsem se na svou vlastní mapu, kde byl při maximálním oddálení zobrazený začátek vozu 15. Normálně bych toho viděl víc, ale při rychlém pohybu se dohled zmenšoval. Pokud Kátina mapa ukazovala celou soupravu, fungovala výrazně užitečněji než moje. Ta mi aspoň přidala k jednotlivým

vagónům i popisky, což byla novinka. Nacházeli jsme se na lokaci označené jako *Vůz 20 – pasažérský*.

„Jaký popisek máš u patnáctýho vozu?“ zeptal jsem se Káti.

„Jen otazník.“

Prozkoumal jsem zadek vagónu. V opravdovém metru by se tam nacházel nouzový východ, ale hrobka nám nabídla jen neprostupnou kovovou stěnu. Napadlo mě, co by se asi stalo, kdybych na ni přidělal trhavinu, rozrazil ji a vyskočil ven na koleje. S ohledem na to, jak úzký tunel byl, by mě nejspíš za pár minut rozjel příští vlak na kaši.

„Fajn. Jdem ho zkontrolovat.“

Postavil jsem se doprostřed uličky a Rakvička se přesunula na mé rameno. Mongo se protlačil kolem vertikálních tyčí vedle mě. Pokud ještě trochu vyroste nebo se dostaneme do užšího vlaku, budeme mít problém. Dorazili jsme ke dveřím. Do metra se nehodily, protože neměly žádné okno. Předpokládal jsem, že je tam přidala hrobka, místo aby nám poskytla obvyklý krátký volný průchod do následujícího vozu. Ukazatel nahoře tvrdil, že na příští zastávku dojedeme za pět minut.

„Otevřu to. Káťo, máš čtyřikrát vyšší konstituci než já, takže půjdeš jako první. Jsi s tím v pohodě?“

Polkla naprázdno, ale přikývla. Všiml jsem si, jak se chvěje. „To teď asi bude moje práce, co?“

„Neboj, drahoušku, kryjeme tě,“ ujistila ji Rakvička.

Dveře se odsunuly stranou a odhalily malý uzavřený tunel mezi vozy. Podlaha poskakovala nahoru a dolů a stěny tvořila nějaká gumou potažená látka. Vzdálenost mezi vozy mi přišla delší, než by měla být. Pod nohama jsem měl panel, který bych teoreticky mohl odklopit a dostat se ke spojnici vagónů. Natáhl jsem se ke vstupu do dalšího vozu. Káťa stojící za mnou držela malou zářící sekerku.

„Už jsi ji předtím někdy na něco použila?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Je to dobrá zbraň. Jenže nemám dost vysokou sílu, tak s ní nedělám rozumné škody. Ale pár dřevorubeckých opic jsem s ní zabila."

Přikývl jsem. „Tak do toho."

Zatáhl jsem za dveře a Káťa skočila dovnitř. Dinosaurus se vrhl kupředu současně s ní za spousty vrčení. Doppelgangerka ztratila rovnováhu a spadla, já v důsledku nečekaného prudkého pohybu našeho úžasného zvířátka málem taky.

„Kurvafix, Mongo!" křikl jsem a hledal v novém voze nepřátele.

Naštěstí byl prázdný a úplně stejný jako ten počáteční.

„Mongo, fuj!" pokárala kočka svého ještěra. „Buď na Káťu hodný!"

„Tak to zkusíme znovu," prohlásil jsem. „A ty se snaž nevyžrat všechny zkušenosti, Mongo."

Raptor zapištěl a Káťa se za tichého bručení narovnala. Pustila přitom sekeru a zbraň se s cinkáním vydala po podlaze pryč, takže si pro ni musela doběhnout.

Další vůz byl opět prázdný. Alespoň tentokrát Káťa nespadla na hubu. Chtěl jsem do patnáctky aspoň nahlédnout, než dorazíme na zastávku a začneme pátrat po bezpečné místnosti. Zbývající vozy už byly jen normální osobní. Káťa tvrdila, že pětka a desítka jsou jiné, ale ne takové jako patnáctka. Navíc první vůz její mapa zobrazovala zaplněně, jako pevný blok. To prý většinou znamenalo magické dveře.

„V tomhle určitě něco bude," poznamenal jsem s pohledem upřeným na dveře do vozu číslo patnáct. Byly jiné než ty předtím, sice stále posuvné vlakové, ale připadalo mi, že jsou tlustší a z jiného materiálu.

Zamčené nebyly. Otevřel jsem je a přesunul se do průchodu. Dveře do následujícího vagónu vypadaly stejně. Metro začalo zpomalovat. Vzduch zaplnilo vysoké pištění brzd spolu se zápachem oleje a kouře.

Z reproduktoru se ozvalo zašuměné hlášení: „Blížíme se ke stanici číslo 81 Sirin, lidi. Příští zastávka stanice číslo 82 Mora, následovaná tranzitním nádražím číslo 83."

„Mobíci," zasyčela Rakvička. „Malí, ale je jich spousta."

Pustil jsem dveře do patnáctky. „Fajn, tak to raději ustoupíme..."

„Ne tam! Na nádraží!" vyhrkla Rakvička, když se v oknech po mé levici objevilo jednoduché nástupiště. Ze stropu visela cedule s nápisem *Stanice Sirin – 81.*

„Ach, panebože," vydechla Káťa.

Na nástupišti se hemžilo pár stovek tlustých, vrásčitých příšer. Lezly jedna přes druhou, jak se snažily dostat co nejrychleji dovnitř. Na první pohled připomínaly démonické kojence s šedou kůží, s ostrými drápy a obrovskými hubami zaplněnými přehnaně velkým množstvím zubů. Stály na dvou nohách a hlavy měly ve výši mých kolen. Několik jich viselo z betonových sloupů, po kterých šplhaly za použití všech čtyř končetin jako zasraní malí hnusní pavouci. Na sobě měly jen otrhané bederní roušky a skákaly a škrábaly na zatím zavřené vstupy. Pár z nich se dokázalo vyšvihnout až skoro ke střeše vlaku. Všechny potvory zuřivě ječely a jejich hlas neměl s malými děcky nic společného. Tedy až na to, že mě zatraceně znervózňoval. Když si nás ty bestie všimly v oknech, celá horda se vrhla kupředu a narážela do skla v divokých vlnách.

Metro se dál posouvalo, ale každou chvíli určitě zastaví. A pak se dveře otevřou a pustí je dovnitř.

Zadíval jsem se přes okno na nejbližší monstrum.

Drek (6. úroveň)

Všichni máte rádi malá děcka, že ano? Co by to musel být člověk za hajzla, aby neměl rád děti? A co takhle démonická, hladová, vzteklá děcka, která se drží v tlupách po aspoň padesáti mrňatech? Povídá se, že tihle

roztomilí ďáblíci dokážou během pěti sekund ohlodat živého slona na kost. A ty jsi mnohem menší než slon.

„Doprdele práce!“ zaklel jsem. „Zavřete za náma!“ houkl jsem a odtáhl těžké dveře do patnáctky. Všichni jsme se nasypali do vagónu, kde panovala tma a vlhko. Smrdělo to tam po shnilém mase.

Za námi se ozvalo zasyčení, jak se vstupy do soupravy otevřely, a ječící hrůzy se okamžitě drápaly dovnitř. Káťa za námi rychle zabouchla a hned se rozběhla temným vozem bez oken na opačnou stranu, aby zavřela i druhé dveře. Kočka seslala *Louč* a ozářila interiér magickým světlem.

„Ale doprdelefix už,“ vyprskl jsem při pohledu na párek netvorů.

Jikininki (17. úroveň)

Ve vlakovém systému Železného uzlu se dá najít spousta druhů ghúlů, ale tihle jsou nejběžnější, nejvychovanější a absolutně nenasytní. Díky neutuchajícímu hladu po čerstvém mase jsou z nich skvělí údržbáři. Obecně tě nechají na pokoji, pokud zrovna nekrvácíš, neodhazuješ odpadky nebo nevlezeš do jejich osobních prostor. To je totiž hrozně nevychované.

Systém na mapě nápomocně smazal otazník a nahradil ho titulkem *Doupě údržbářů*.

Přikrčené hubené bestie připomínaly dospělé verze dreků, kteří se valili do vlaku za námi. Bledí, vyhublí jako po pobytu v koncentráku, přes dva metry vysocí a s dlouhýma rukama sahajícíma až k zemi, zakončenýma zubatými černými nehty, které při nárazu do podlahy vydávaly zvuk jako padající porcelán. V reakci na světlo se narovnali do plné výšky, poulili na nás bílé oči a předváděli spousty zubů. Obě stvůry klapaly

hubami jako hračky na klíček, ale vycházel z nich zvuk, jaký bych očekával od průmyslové šrotovačky na dokumenty.

Příšery měly oblečené otrhané obleky se zlatými knoflíky a bílé košile poskvrněné zaschlou krví. Jedna měla kolem krku motýlka. Obě se zaslouženou hrdostí nosily stejný typ čepice, jaký jsme dostali na začátku, jen je vyšitý nápis prohlašoval za údržbáře. Ta bez motýlka se pyšnila plackou na hrudníku s hláškou: *Jak vám můžu ublížit?*

Kromě těch dvou potvor na nás uvnitř čekala jen hromada kostí, dva smetáky a zaprášené kýble.

„Dvojstřel!" křikl jsem.

Vzduchem proletěly dvě magické střely s maximální silou a obě se trefily přímo do hlav netvorů. Zapotáceli se, ukazatele zdraví jim spadly dolů do červené a Mongo zaryčel. Raptor se jediným skokem přenesl přes půl vagónu a přistál na humanoidech nohama napřed. Rakvička přeskočila z mého ramene na Kátino, protože já se už vrhl se sevřenou pěstí na ghúla. Nestvůra zasyčela, ale než stačila udělat cokoli dalšího, napřáhl jsem se a vrazil jí pořádnou pecku do rypáku. Mongo po mé levici už zbavil svého protivníka hlavy a zrovna se ji snažil spolknout. Můj cíl se rozpleskl na podlaze. Dupl jsem mu na hrudník, až jsem mu rozlámal žebra. Zpod paty mi vystříkla temná hustá tekutina připomínající tér. Mému chodidlu se to nezdálo, ale neměl jsem dost mozkové kapacity, abych o tom mohl přemýšlet.

Obdržel jsi od týmového maskota dočasný bonus
+ 5 % k obratnosti a konstituci.

Na oslavu vítězství nebyl čas. Sebral jsem pár kostí a oběma ghúlům po hrstce zlaťáků. Přibral jsem tu placku *Jak vám můžu ublížit?* a pak už jsem zdrhal na druhý konec vozu.

„Snaží se proniknout dovnitř!" křikla Káťa a ustoupila od dveří. Naježená Rakvička jí dál seděla na rameni. Slyšel jsem

vříškání, mlácení a škrábání přicházející od šestnáctky. Bestie ještě nepronikly ani přes první dveře. Stačilo by chytnout rukojeť a zatáhnout, ale to na ně asi bylo příliš složité.

Nervózně jsem se ohlédl přes rameno ke čtrnáctce. Tu už nejspíš drekové taky zaplnili. Obklíčili nás.

Uvnitř údržbářského vagónu informační tabule nevisela, ale pamatoval jsem si z hlášení, že se další zastávka jmenuje Mora nebo tak nějak. Následující byla jiná. Tranzitní stanice. Snad to znamenalo větší nádraží s bezpečnou místností, jakou popisoval Mordecai. Jenže z údržbářského vozu nevedl žádný východ ven. Jak se tam jen dostat?

Připravil jsem si kouřovou clonu a vrazil si do rychlé nabídky stírací los s ohnivou koulí nebo pudinkem. Ještě mi zbývala na seškrábání tři políčka. Pokud příšery proniknou k nám, budeme v hajzlu. Tentokrát mě hrouda pudinku nezachrání. Co mám sakra dělat? Budou všechny zastávky plné mobíků?

Obával jsem se, že dojde na výbušniny, ale to mi připadalo jako hodně hloupý nápad. I kdybych hodil bombu za sebe a zabouchl dveře, bál jsem se, že to skončí vykolejením celého vlaku.

Jako nouzovou obranu jsem mohl aktivovat *Ochrannou skořápku*, jenže tu jsem měl k dispozici jednou denně a vydržela jen dvacet sekund. V tu chvíli jsem si uvědomil, že mi kdysi dávno Mordecai o tom kouzlu něco říkal. Něco, co by tady mohlo být užitečné. Ale jestli bude i další nádraží plné příšer, musím s jeho použitím počkat, jinak ho vyplýtvám zbytečně.

Fajn, uklidni se. Je to v pohodě, budeš v pohodě. Strčili sem ten vagón bez dveří schválně. Použijeme ho, jak to měli v úmyslu.

Zhluboka jsem se nadechl a prošel si v duchu možnosti a pak inventář. Jakmile mě přešla prvotní panika, hned jsem viděl několik řešení.

„Musíme se udržet, dokud nedojedeme do stanice 83," prohlásil jsem. „Káťo, jestli se budou snažit otevřít, nesmíš je pustit! Rakvičko, máš pořád ty dva pasťové moduly?"

„Ano. Chceš je?“ zeptala se a vytáhla je. Vypadly jí ze zlatého sapérského pokladu po bitvě s elementálem vzteku na druhém patře.

Byly to dvě malinké kostky, velikosti hracích. Jeden modul s ostny a druhý poplašný. Na ten jsem se podíval nejdřív.

Poplašný modul

Dva předměty za cenu jednoho! Oblíbená hračka bohatých a paranoidních, kterou je možné přidat jako poplašný prvek k jiné pasti, nebo se dá rovnou použít samostatně, což dělají lenoši, neochotní si na chvíli sednout a postavit pořádnou past. Po aktivaci začne hrát velmi hlasitou píseň. VELMI HLASITOU, na úrovni koncertu norského black metalu. Píseň se dá nastavit na sapérském stole. Pokud nechceš nebo nemůžeš vybrat poplašný signál, přehraje se náhodná kulturně důležitá písnička z některého žebříčku US Billboard Hot 100.

Máš schopnost dodat tomuto modulu kouzelný efekt Strach, ale tvá současná úroveň výroby pastí (1) vyžaduje, abys to udělal na sapérském stole.

Dokud nebude modul aktivován, máš schopnost tuto past po umístění zase odstranit se 100% pravděpodobností úspěchu.

Modul s ostny ukazoval podobné informace, jen způsoboval, že ve dvousekundových intervalech budou ze země na ploše jednoho čtverečního metru vyskakovat půl metru dlouhé bodce. Přátelská NPC a hrobkaři ho neaktivovali, ale po spuštění bude podle popisku píchat a bodat donekonečna, takže jsme si na tu past museli dávat pozor.

Napadlo mě, že by se možná dal připlácnout na zeď. Nebo na dveře. Hodlal jsem to hned zjistit.

„Hlídej tyhle dveře," přikázal jsem. „Nemůžeme ubránit obě strany. Strčím bodce i poplach do předního průchodu. Tím získáme trochu času, aby tam mohl někdo z nás zaběhnout a zablokovat vstup, pokud na nás odtamtud půjdou."

Obrátil jsem se a odsprintoval na opačnou stranu dřív, než někdo stačil zareagovat. Ve skutečnosti bychom nejspíš zvládli oba směry najednou. Káťa by držela jedny dveře a já druhé. Jenže její síla 11 mi nepřipadala dostatečně vysoká, přestože to byli mobíci jen na šesté úrovni. Navíc jsem nechtěl rozdělovat partu. Zatím ne.

Klika vstupu do čtrnáctky sebou mlátila, ale příšery ještě nezjistily, že musí zatáhnout do strany. Každou chvíli jeden z těch malých hajzlíků prostrčí dovnitř ruku a přijde na to. Vytáhl jsem poplašný modul a položil ho na podlahu. Mentálně jsem klikl na tlačítko *Aktivace* a objevil se průsvitný blikající hranol velikosti a tvaru krabice na boty. Nad aktivovanou pastí se vznášela nápověda podobná té zobrazované nad bombami.

Umístěná past
Aktivovaná tebou.
Efekt: Zasraně hlasitý poplašný signál
Prodleva: Žádná
Cíl: Červeně označení mobíci
Doba trvání: Až do tepelné smrti vesmíru

Navíc na informačním panelu naskočila čtyři tlačítka: *Spustit*, *Nastavit prodlevu*, *Nastavit cíl* a *Odstranit past*.

Nechal jsem modul být a obrátil se ke vstupu do údržbářského vozu. Zatáhl jsem dveře, čímž jsem se v malém průchodu uzavřel. Vrazil jsem past s ostny na dveře a aktivoval ji. Naštěstí se dala připevnit na vertikální povrch. Znovu jsem dveře otevřel, abych viděl, jestli bude past držet, a fungovalo to. Vrátil jsem se do patnáctky a zavřel za sebou.

Díky tomu se dozvíme, až se nám dostanou do zad, a ostny na dveřích je snad na chvíli zdrží. Zamířil jsem do čela vagónu. Souprava se chvěla a nakláněla, jak jsme vjeli do zatáčky. Dinosaurus ohryzával uprostřed uličky mezi sedadly mrtvolu údržbáře.

„Mongo, drž se u Rakvičky!" křikl jsem na něj, když jsem probíhal kolem. „A přestaň žrát každý hnusný svinstvo, který uvidíš. Zas ti bude blbě a pobliješ se."

Zavrčel a následoval mě k průchodu.

V hlavě mi naskakovaly nejrůznější scénáře a obranné systémy, jaké bych mohl postavit. Kdybych znal rozměry vagónů, průchodů a dveří, mohl bych připravit spoustu různých nástrah, které by se daly rychle rozmístit. Ale nejdřív jsme museli přežít první jízdu po trati.

„Sleduj mapu," vyhrkl jsem na Káťu. „Až uvidíš nádraží, dej mi vědět."

„Už jedno vidím. Stanice 82, dojedeme k ní během minuty."

„Fajn, s trochou štěstí vystoupí. Ale pokud ne, nebo pokud nastoupí další potvory, mám pár nápadů."

Otevřel jsem průchod. Ani na téhle straně bestie ještě nezjistily, jak se dostat dovnitř. „Rakvičko, řekni mi, až se začnou dveře otvírat."

> **Mordecai:** Hele, právě jsem viděl, jak zastavil vlak a vylezli z něj dva hrobkaři. Ve vlaku byly i příšery, ale nějaká magie jim zabránila vystoupit. Takže nevystupujte, dokud nedojedete na tranzitní nádraží.

„Jo, díky za radu," zabručel jsem, klekl si a zvedl podlahový panel v průchodu. Doufal jsem, že tam najdu elektrický rozvod a ovládání spojek mezi vagóny. Sice jsem neměl tušení, jak to ve skutečnosti funguje, ale věřil jsem ve své zkušenosti s elektrikou a byl si jistý, že aspoň poznám, na co se dívám.

Panel šel sundat snadno, jenže pod ním čekala malá kovová dvířka se zámkem připomínající pojistkovou skříň. Položil jsem na ně ruku a před očima mi vyskočila chybová hláška.

Servisní systém je zamčený. K přístupu potřebuješ klíč inženýra rudé linky. Máš ten klíč? Nemáš. Tak odpal.

„Zatraceně," zavrčel jsem a vrátil panel na místo. Nezbývalo než použít explozivní řešení.

V reproduktoru to zapraskalo a ozvalo se: „Blížíme se ke stanici číslo 82 Mora, domovu psychopak. Dávejte si na ty hajzlíky bacha." Hlasatel se zahihňal. „Pak bude následovat tranzitní stanice číslo 83, kde je dostupný přestup na žlutou linku a *Příšerný expres*. Následuje stanice číslo 84 Rusalka. Děkujeme, že jedete s námi rudou linkou."

„Carle!" vykřikla Rakvička.

Vzhlédl jsem a uviděl, jak se dveře začínají posouvat. Odskočil jsem dozadu, zatímco kočka sázela do vzniklé škvíry jednu magickou střelu za druhou. Jedno z démonických děcek se mi zakouslo do špičky nohy, což mi nic neudělá, protože mám...

Úděsná bolest mě donutila hlasitě zařvat. Ztratil jsem rovnováhu a dopadl na zadek do vozu patnáct. Káťa zabouchla dveře. Děcko se odmítalo pustit, naopak se mi snažilo chodidlo rozkousat. Vyskočil jsem na nohy a prudce dupl. Příšera na šesté úrovni explodovala jako nafukovací balónek naplněný rajčatovou polívkou. Zadíval jsem se na své prsty, abych se ujistil, že jsem o žádný nepřišel, a použil léčící kouzlo. *Těsně jsem se vyhnul děsivé katastrofě.*

„Au, au, au," stěžoval jsem si, i když kouzlo už pracovalo. Kurevsky to bolelo. To bylo poprvé, co jsem nechtíc nechal vypršet efekt své magické pedikúry. Tak moc jsem si zvykl na nezničitelné nohy, až jsem zapomněl, jaké to je, být tam dole

u země zranitelný. Potřebovali jsme co nejrychleji navštívit bezpečnou místnost.

Metro přibrzdilo a zastavilo.

„Vidím nové mobíky," oznámila Rakvička. „Ale už ne tolik. Na nástupišti jich je jen pár, zato jsou větší. Mnohem větší. Jeden leze do šestnáctky a dva další do čtrnáctky."

Klika se rozechvěla. Sevřel jsem ji a držel dveře zavřené. Zpoza nich se ozývalo rozhořčené vřískání. O pár sekund později jsme se znovu rozjeli.

„Hej, pamatujete si, jestli jsme za sebou nechali otevřeno?" zeptal jsem se. „Průchody do vozů 17 a 18?"

„Ano," odpověděla mi Káťa.

„Fajn, dej mi vědět, jakmile uvidíš další nástupiště. Za pár minut..."

13. ledna 2007, na druhém místě žebříčku – píseň Fergalicious!

Ohlášení přišlo tak hlasitě, až to roztřáslo stěny vagónu.

„Co to ve jménu božím je?" pokusila se Káťa zeptat, ale muzika ji přeřvala. Ječelo to výrazně hlasitěji, než jsem čekal, přestože mě popisek varoval. Okamžitě mě rozbolely uši.

Carl: To je poplašná past. Procpali se přes první dveře.

Káťa: Mám blokovat ty druhé?

Carl: Ne. Už na to nemáme čas. Rozběhnem se dozadu. Vyrazíme za patnáct sekund a poběžíme až do dvacítky a cestou za sebou budem zavírat. Až řeknu, utíkej.

Káťa: A k čemu to bude? Nechápu.

Rakvička: PROSTĚ TO UDĚLEJ. KDYŽ CARL ŘEKNE, ŽE NĚCO UDĚLÁME, TAK TO UDĚLÁME. A MIMOCHODEM, JÁ TUTO PÍSNIČKU MILUJI!

Dveře na konci vozu zarachotily a následoval bolestivý řev. Před očima mi nabíhaly notifikace o získaných zkušenostech, jak bodce pasti zahájily divoké píchání.

Zadíval jsem se na mapu, abych se ujistil, že jedeme po rovné části trati, a aktivoval jsem *Ochrannou skořápku*.

Před námi se zformoval velký polokruhový štít a roztáhl se na celou šířku vlaku. Pevné objekty ho nijak neovlivňovaly.

Netušil jsem, jak rychlé v průměru takové metro je, ale nezáleželo na tom. Určitě jsme jeli dostatečnou rychlostí. Taky jsem věděl, že tahle kouzelná bariéra bude pro mobíky na dvacet sekund neproniknutelná.

A co bylo důležitější, zůstane přesně tam, kde jsem ji seslal.

Zmizela nám z očí hned po vyvolání a postupně jí projely vozy 16, 17, 18, 19 i 20. Nakonec zůstala viset nad kolejemi, stále přesně na stejném místě. Celou dobu před sebou tlačila příšery jako buldozer a rozdrtila je na kaši o první pevnou překážku, která se jim dostala do cesty.

Carl: Utíkejte!

Rozrazil jsem dveře ve chvíli, kdy se průchod na druhém konci vagónu otevřel a odhalil nám křížence mezi ogrem a obrovským ježkem. Byl tak velký, že se nedokázal protlačit dovnitř, jen do průchodu z vozu 14 natahoval ruku. Kolem něj se prodírala vlna dreků a mířila přímo za námi. Několik monster skočilo na strop a plazilo se po něm stejně rychle jako ti na podlaze, s hubami rozevřenými a za neustálého ječení. Naštěstí jsem je kvůli hlasitě hrající hudbě neslyšel. Zabouchl jsem za námi dveře a pak další.

Vůz 16 vypadal jako jatka, protože ho zaplňovala krev a všude kolem se válely kousky rozdrcených dreků. U mrtvol jsme našli v průměru po pěti zlaťácích. Ogr, zjevně to psychopako zmiňované hlasatelem, skončil tak rozmačkaný, že jeho zbytky mapa ani nehlásila jako obvyklé X.

Ohlédl jsem se přes rameno na informační ceduli a k příští stanici nám zbývaly čtyři minuty. Doběhli jsme do vozu 17 a cestou brali všechno zlato. Trochu jsem se uklidnil. *Budeme v pohodě. Prozatím.*

Carl: Neuklouzni na krvi! A je fakt snadný zakopnout o urvanou hlavu. To mi můžeš věřit.

Káťa: Dělá se mi špatně. Panebože, Carle. Něco takového jsem ještě neviděla.

Rakvička: RADĚJI SI ZAČNI RYCHLE ZVYKAT.

2.

Tranzitní stanice číslo 83 vypadala jako normální zastávka metra z doby před apokalypsou. Prostě úzké betonové nástupiště, jen se táhlo na pohled do nekonečna. Na jednom konci vedlo schodiště někam nahoru. Zdi pokryté bílými dlaždicemi bez jediné značky či ozdobného prvku působily dojmem rané průmyslové doby. U zdi stála jediná lavička a vybledlý žlutý pruh na perónu varoval cestující před okrajem.

Než souprava zastavila a dveře se otevřely, přesunuli jsme se tak, že jsme mezi sebou a hordami zabijáckých děcek a ježčích ogrů měli hned několik vagónů. Bál jsem se, že se vysypou ven na nádraží, ale Mordecaiovo předchozí tvrzení, že by přestupní stanice měla být bezpečná, se naštěstí potvrdilo.

„Myslíš, že se vlaky postupně zaplňují dalšími příšerami?" zeptala se Káťa. „Určitě musí někde vystoupit."

„To je dobrá otázka," zamyslel jsem se při pohledu na rozjíždějící se metro. Drekové za okny se na nás mračili, tak jsem jim aspoň na rozloučenou ukázal fakáče. „Poserte se navzájem, úchylný mrňata."

Když vlak zmizel v tunelu, udělal jsem krok kupředu, abych si prohlédl trať. Připadala mi jako obyčejná dráha metra, metr a půl hluboký betonový kanál s dvojicí normálních

kolejnic. Úplně stranou ještě vedla takzvaná třetí kolejnice, elektrifikovaná a dodávající vlaku energii. Obyčejně bývala zakrytá, aby to případné neopatrné návštěvníky neusmažilo, ale tady se na bezpečnost provozu zjevně nehrálo. Netušil jsem, kolik proudu tím vedením protéká. Kdo ví, taky to klidně mohl být nějaký perverzní magický systém používající manu. V hrobce se to nikdy nedalo říct dopředu s jistotou. Ale přítomnost keramických izolátorů na té jedné koleji naznačovala, že to bude stará dobrá poctivá elektrická šťáva. V každém případě bychom na koleje lézt neměli.

„Mongo," oslovil jsem dinosaura, který se už chystal seskočit dolů. „Nic takovýho. Buď by tě uškvařila elektřina, nebo další vlak rozjel na sračku. Nejspíš obojí."

Zabručel a zacouval.

Všiml jsem si samostatně stojící cedule uprostřed nástupiště, na níž bylo něco napsáno, tak jsem se k ní přesunul.

Jednoduchý nápis tvrdil: *Rudá linka. Vlaky přibližně každých 10–15 minut*. Navíc se tam táhl dlouhý nepravidelný klikyhák vyvedený červenou barvou, s jedinou větší tečkou přibližně v jedné třetině od konce a popiskem: *Tady jste. Stanice 83.*

Prozkoumal jsem to pečlivěji a ucítil, jak mi v mozku zabzučela aktivující se schopnost *Únikový plán*. Mapa ožila a objevil se nový text. Na linii naskákaly zbývající tečky, začínající stanicí 11 a končící číslem 435. Metro jezdilo po jednosměrné trase a mířilo k vyšším číslům. Pokud jezdilo i v opačném směru, na ceduli to vyznačené nebylo. Ukazovala další tranzitní stanice rozmístěné po dráze v nepravidelných intervalech, ale bylo jich docela dost. Kromě toho nad každou pátou zastávkou přibyly červené čtverečky, naneštěstí bez popisu, co to znamená.

Informační blok v levém horním rohu tvrdil: *Bezpečné místnosti se nacházejí ve všech tranzitních stanicích, schodiště ve stanicích s čísly 12, 24, 36, 48 a 72 na všech barevných linkách.* Víc informací mapa neposkytovala, ani mi neřekla, jaké linky na

nádraží jezdí, ačkoli z hlášení v metru jsem věděl, že by tu měla být nástupiště pro žlutou linku a *Příšerný expres*.

V metru jsme se objevili za stanicí 80 a vylezli na 83. Nezdálo se, že existuje způsob, jak se dostat zpátky k nižším číslům, kde se skrývaly vstupy do nižšího podlaží hrobky. Alespoň žádný zjevný. Taky jsem věděl, že má v tomhle patře být celkem 9375 schodišť. Pokud jich měla každá linka jen pět, kolik těch linek sakra musí být dohromady? Nesnášel jsem počítání, a tak jsem se ani nesnažil, ale odhadoval jsem, že to bude hrozné bludiště.

Ukazatel času odpočítával příjezd příštího vlaku, což mělo být za devět minut.

„Půjdem po schodech nahoru. Najdeme si bezpečnou místnost," prohlásil jsem.

Vystoupali jsme do malého kruhového sálu. Dvě další schodiště vedla dolů, ke žluté lince a *Příšernému expresu*. Na cestující tady čekaly tři různé možnosti povyražení. Hostinec s bezpečnou místností, cech pro palcáty a jiné tupé zbraně, a nakonec malý obchod nazvaný *Vetešnictví Kulhavého Richarda*. Jeho provozovatel patřil k rase, na jakou jsem ještě nenarazil. Krtkoun. Drobný, rozložitý chlápek připomínající antropomorfního krtka, včetně obrovských brýlí. Seděl v otevřených dveřích svého obchodu a četl si knihu. Když jsme se přiblížili, vzhlédl k nám.

Kulhavý Richard – krtkoun (36. úroveň)

Nebojové NPC.

Krtkouni a krtkounice jsou rasa. Nic moc víc o nich nepotřebuješ vědět. Tihle podělanci obojího pohlaví tráví celé dny a noci čtením trapných knížek. Je to banda otravných nerdů.

„Vítejte ve stanici 83," řekl nám a odložil knihu. „Mám zásoby pro unavené cestující."

„Unavení rozhodně jsme. Stavíme se, až se vyspíme," ujistil jsem ho a přesunul se k lacině vypadajícímu hostinci. Ani neměl vývěsní štít.

„Jak chcete," pokrčil rameny a vrátil se ke čtení.

„Hele, viděl jsi už nějaké hrobkaře?" zeptala se ho Káťa.

„Jste první."

Po vstupu do hostince jsme zjistili, že se bezpečné místnosti vrátily ke stylu prvních dvou podlaží. Tentokrát jsme se dostali do červeno-bílého fastfoodu jménem *Nirula*. Za pultem stála zarostlá bopka, první žena jejich rasy, na kterou jsem narazil. Jmenovala se Wendita.

O chvíli později se objevil Mordecai, přeteleportovaný ze svého pokoje.

„No doprdele," rozesmál jsem se. Naposledy jsem ho viděl jako nechutně pohledného inkuba. Teď měl na výšku jen metr padesát a změnil se na potvoru podobnou žábě, se slizkou pokožkou barvy bláta pokrytou bradavicemi. Získal i žabí čelist a pod širokou hubou vak, který zjevně dokázal nafouknout. Prozkoumal jsem si jeho aktuální vlastnosti.

Mordecai – grulčí pěšák (50. úroveň)

Manažer hrobkařky princezny Rakvičky | Nebojové NPC

Grulkové bývali militaristickou rasou ropuších válečníků. Umějí skákat opravdu daleko a svými jazyky páchají mezi řadami nepřátel hrozivé škody. Tvrdí se, že se grulčí armáda dokázala postavit jakémukoli protivníkovi. Naneštěstí politické intriky a občanské války změnily tento kdysi hrdý lid na rasu převážně žoldáků a tuláků. Tuneloví trollové je neustále loví, aby je mohli zajmout a pak olizovat. Ne snad že by grulčí kůže měla halucinogenní účinky. Trollové jsou prostě úchylní perverzáci.

„Tak žába, jo?“ prohodil jsem.

Mordecai zabručel. „Jestli někdy narazíš na pravého grulka, neříkej mu do očí, že je žába. Jsou to drsní hajzlíci a zakládají si na tom, že jsou ropuchy.“

„Musím ti říct, co se stalo s tím naším posledním questem.“

„Já už všechno důležité vím. Jako manažer sice nedostávám každodenní zprávy ani newsletter, ale přijdou mi notifikace o soudních rozhodnutích negativně ovlivňujících mou klientku. Pěkně s vámi vydrbali, ale aspoň jste to přežili.“

Přesunul jsem se k pultu a zadíval se na důvěrně známou trojici obrazovek.

„Do hajzlu,“ vydechl jsem při pohledu na ukazatel zbývajících hráčů. Zůstávalo jen 389 441 hrobkařů. Od poslední kontroly nějak zahynulo pár set tisíc lidí.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se zděšeně.

„Vím jen to, co bylo v rekapitulační epizodě. Před kolapsem došlo k několika dalším skupinovým questům, podobným tomu, co vás málem zabil. Většinou je třetí podlaží celkem snadné. Designéři se snaží, aby do čtvrtého přežilo alespoň šest set až sedm set tisíc hrobkařů. Frakce nebudou mít radost, jestli před otevřením šestého patra moc hrobkařů nezůstane. A navíc tohle patro normálně trvá dvacet dní, ale vy jste dostali jen deset. Můžete očekávat, že AI bude tlačit lepší odměny a vybavení, zvlášť po tom vetu. Máte hroznou kliku, že ses vyleveloval na dvacátou sedmou úroveň a Rakvička na dvacátou šestou. Vlastně je to takový malý zázrak. Je to lepší, než v co jsem doufal, i kdybyste měli obvyklou herní dobu. Musíme to nějak udržet, ale nemůžeme se při zvyšování úrovní spoléhat jen na štěstí.“

„Absolutně se nehodlám jakkoli spolíhat na štěstí,“ ujistil jsem ho. Ale sotva jsem vnímal, co mi říkal. Dělalo se mi zle od žaludku. *Panebože. Musíš si zachovat chladnou hlavu, Carle.* Zhluboka jsem se nadechl.

Na prostřední obrazovce svítil krátký nápis: *Žebříček se objeví po další epizodě.*

Přesunul jsem pozornost na poslední displej.

VÍTEJTE V BEZPEČNÉ MÍSTNOSTI. NACHÁZÍTE SE VE ČTVRTÉM PATŘE.

Dostupných pokojů k pronajmutí: 10

Cena pronájmu pokoje: 180 zlatých

Je zde možné zakoupit osobní prostory. Detaily vám prozradí obsluha.

V této místnosti je dostupné jídlo.

„Kolik zlata dohromady máte?" chtěl vědět Mordecai.

„Tak čtyři tácy," pokrčil jsem rameny. „Ale máme docela dost pokladů."

„Tak je otevřete, ať víme, kolik vám toho vypadlo," přikázal ropušák. „A ty, Rakvičko, pusť se do toho. Jak jsem ti říkal předtím."

Kočka si odkašlala a vyskočila na pult. Věděl jsem, jak se na to těší.

„Máš vskutku překrásný hostinec," oznámila bopce Wenditě.

„Ach, děkuji, Vaše Výsosti," vydechla skřetice a rozzářila se. „Jsem tak vzrušená, že jsem se dočkala královské návštěvy. Nemáte tušení, jakou čest mi tím prokazujete."

„Jsem si jistá, že ano," prohlásila Rakvička majestátně. „Pokud tomu správně rozumím, prodáváš také osobní lokace."

Wendita vytřeštila oči. „Ano, přesně tak. Padesát tisíc zlaťáků a je vaše."

S Mordecaiem i mnou to škublo. Varoval nás, že cena nejspíš půjde nahoru. Obvykle se začínalo na čtyřiceti tisících.

Kočka si zívla a zadívala se na svou tlapku, tvářila se přitom, jako by to bylo kapesné. „Debata o financích mi vždy

přijde jako hrozně podřadná aktivita." Dramaticky si povzdychla. „Určitě máš nějakou slevu pro šlechtu."

Bopka odhodlaně zavrtěla hlavou. „Ne, paní. Tedy chci říct, Vaše Výsosti. Osobní lokace mají fixní cenu a nemůžeme o nich vyjednávat."

Rakvička se k ní naklonila. „Ach, drahoušku, prozradím ti sladké tajemství. O všem se dá vyjednávat."

Wendita nasucho polkla.

Podle Mordecaie měla být cena osobní bezpečné místnosti „fixní". Oblastní manažeři bopkům určují, za kolik ji mají nabízet. Ale ve skutečnosti většinou existovalo asi 25 % prostoru na smlouvání. Systém jim neumožní pustit ji levněji. Provozovatelé byli k prodeji prostoru pobízeni ne penězi, ale speciálními odměnami. Věcmi jako právo výběru lokace v dalším patře, větší rozpočet na jídlo a tak dál. Co se samotných bopků týče, mělo by jim být jedno, za kolik ji prodají.

Naneštěstí byli ti skřeti hrozní skrblíci a šlo jim proti srsti cokoli slevit, i když z toho oni sami nic mít nebudou. Takovou mentalitu jsem nedokázal pochopit. Ale Mordecai byl přesvědčený, že pokud je dokáže Rakvička úspěšně ukecat, určitě si vytrénuje vyjednávání. Za přemluvení bopky se podle všeho dávaly zkušenosti navíc. I kdybychom ještě neměli dost peněz na koupi, tuhle dovednost bylo třeba trénovat co nejrychleji.

„Možná bych mohla snížit cenu na 45 000."

Kočka si odfrkla. „No, zdá se mi, že dnes soukromé prostory nepotřebujeme." Vstala a obrátila se k Wenditě svým kočičím zadkem.

„Čtyřicet čtyři tisíc?" zkusila to skřetice opatrně.

„To byla otázka?" ohlédla se Rakvička přes rameno.

Povzdychl jsem si a přestal handrkování sledovat. Potřeboval jsem si rozdělit 24 bodů statistik, ale Mordecai mě už naučil, že si mám nejdřív otevřít odměny a zvážit případnou změnu vybavení. Měl jsem hromadu pokladů, ale začal jsem

s nepřečtenými deseti úspěchy. Převážně byly za výbuchy, ale překvapilo mě, že jsem našel i hrstku dalších.

Nový úspěch! ***Oni mě maj rádi! Oni mě fakt maj rádi!***

Jsi mezi prvními pěti hrobkaři, kteří získali 500 bilionů sledujících! Divákům se katastrofa na sexy nožičkách zjevně líbí. Mrk. Mrk.

Odměna: Dostal jsi platinový fanouškovský poklad!

Poznámka: Hlasování o odměně je tímto otevřeno. Bude dostupná za 30 hodin.

Nový úspěch! ***Ranní ptáče moc daleko nedoskáče!***

Sešel jsi dolů po schodech více než šest hodin před kolapsem patra.

Odměna: Tohle je, jako bys odešel z večírku předčasně. Vypadáš pak jako debil. Žádnou odměnu nedostaneš.

<CHYBA> Odměna a úspěch odstraněny na rozkaz syndikátního soudního dvora.

Nový úspěch! ***Rybí paroháč!***

Vyjebala s tebou ryba. Udělal jsi něco tak úžasně kontroverzního, že se do toho museli zapojit právníci a soudci. Výsledkem bylo, že zrušili MOJE rozhodnutí.

Odměna: Dostal jsi platinový poklad „Není to moje vina, že ty rybohlavé sračky neumějí pořádně programovat questové boxy".

„Ehm, Mordecaii?" špitl jsem.

Popsal jsem mu úspěch pomocí chatu. Nedávno jsem zjistil, že do něj můžu notifikace mentálně kopírovat. Měl jsem i zápisník, kam jsem si mohl zkopírované texty ukládat a psát ručně poznámky. Začínal se zaplňovat informacemi.

Rozesmál se nahlas. Hrdelní vak se mu nafoukl a s divokou radostí se zase vyfoukl. Pohled na to mě dost znervózňoval.

> **Mordecai:** AI může dle svého vlastního uvážení vydávat odměny a speciální úspěchy až do platinové úrovně. Nemysli si ale, že se ti snaží pomoct. Tohle není zas tak nezvyklé. AI řídící hru skoro vždy získá časem osobnost, zvlášť ke konci. Když soud zruší jejich rozhodnutí, něco se jim ve virtuálních mozečcích zlomí a většinou reagují takhle. Jenže normálně se veto použije až mnohem později ve hře. Netuším, jaký to bude mít vliv na další průběh. Otevři poklad, vezmi si odměnu a nahlas o tom nemluv. Borant to při vydání veta určitě očekával a nebudou ti to mít za zlé. Koukl jsem se a Rakvička má to samé. Předpokládám, že AI obdarovalo každého, koho se ten soudní výnos týkal.

Okradli nás o celestiální poklad, ale oba jsme s Rakvičkou dostali dvě stříbrné truhly za quest s prostitutkou a za úspěch *Kazišuk*. Současně jsem získal platinový poklad tyrana a bronzového asasína za to, že jsem se stal novým magistrátem. Plus jsem měl ještě bronzového bosse za Brko a kupu dalších balíčků, většinou bronzové a stříbrné dobrodruhy.

Při pohledu na seznam můj pocit, že s námi ošklivě vydrbali, poněkud ochabl. Skoro všechna ta kořist napadala v rámci jediného questu.

Bronzový asasín mě obdaroval *Tichými sandály*. K ničemu mi nebyly a to samé platilo pro pár protijedů, alespoň dokud budu nosit svůj plášť.

Truhla bosse vysypala magickou knihu s kouzlem *Bang bro*. Odložil jsem ji na později.

Stříbrné questové poklady obsahovaly po tisícovce zlaťáků a několik svitků. Z jednoho pokladu vypadly tři svitky *Matoucí*

mlhy. Měl jsem je mnohem raději než kouřové bomby, jelikož nám párkrát zachránily krky a už jsem nějakou dobu žádný neměl. V druhém byly svitky *Léčení*, které se taky hodily, protože jejich použití bylo snazší než lít někomu do krku léčivý lektvar.

Náhodné odměny mi nasypaly hromady dynamitu a pak konečně došla řada na ty lepší kousky.

Z platinového tyrana vypadlo deset tisíc zlaťáků a náhrdelník. Jednoduchý stříbrný řetízek s malým amuletem s jedním mrňavým žlutým drahokamem. Rychle jsem omrkl statistiky, než se otevře další bedna.

Očarovaný náhrdelník Haute Bourgeoisie

Je to sice druhý nejmenší vůdcovský náhrdelník, ale i tak si považuj za čest, že sis ho vysloužil. Každý zasazený kámen reprezentuje jednu ovládnutou a řízenou osadu. Pokud si ten šperk zachováš i po kolapsu patra, budeš každých deset dní dostávat podíl na daních. Částka závisí na velikosti a populaci lokace. Navíc každý drahokam poskytuje výhody v závislosti na druhu osídlení.

Pro vylepšení tohoto náhrdelníku musíš dobýt velkou osadu. Vylepšení náhrdelníku vylepší i všechny zasazené drahokamy.

Jeden zasazený drahokam:

Mizerný safír. Středně velká osada orlounů (třetí podlaží).

+ 5 k obratnosti

+ Úder spárem (5. úroveň)

Získané daně: 432 zlatých každých 10 dní

Nechť je tvá vláda laskavá a spravedlivá.

„Výborně," poznamenal jsem a šperk odložil. Tím se vysvětlovalo, proč mě orlouni neuznali jako svého vůdce. Asi jsem na to musel mít náhrdelník nasazený.

Pak se otevřel speciální poklad od AI. Obsahoval jen sedm kousků papíru. Při pohledu na odměny jsem se rozesmál nahlas.

Kupón na osobní prostor vylepšený na třetí úroveň

Kupón na vylepšení prostředí první úrovně (2×)

Kupón na pracovní stůl první úrovně (2×)

Kupón na vylepšení pracovního stolu (2×)

Rakvička mezitím ukecala Wenditu na 38 000 zlatých a ještě pořád se dohadovaly. Všiml jsem si, že Káťa získala stejné kupóny. Držela jeden v ruce a oči se jí leskly, což znamenalo, že se baví v chatu, nejspíš s Heklou. Kývl jsem na Mordecaie a přišoupl mu po stole cenné papírky.

„No do háje!" Musel si sednout a kvákavě se rozchechtal. Na tváři se mu objevil nečekaný výraz úlevy.

„Takže je to dobrý?"

Mordecai: Tímhle poslalo AI šéfy celé show do prdele mnohem víc, než bych čekal. Ve skutečnosti je to skoro tak dobré jako celestiální předmět. Osobní prostor úrovně tři je drahý, ale umožňuje, aby měl každý hrobkař vlastní pokoj s vylepšeními. A pokud přiberete do party někoho, kdo už prostor má, můžete je spojit a vylepšení zkombinovat. Já si budu moct připojit svou místnost. Už žádné nečekané teleportování, díky bohům.

Carl: Jak tím poslalo šéfy show do prdele?

Mordecai: Všechna ta vylepšení jsou příšerně drahá, a kromě ztráty příjmů za koupi – dostávají drobný

podíl ze všech nákupů v hrobce – je taky tradicí, že bezpečný prostor si musíš koupit sám, ale pak ti sponzoři dají v prvním pokladu vylepšení. AI je předběhlo. Dalo ti pořádný náskok a navíc tvým budoucím patronům ušetřilo spoustu peněz. Opravdu hodně, což znamená, že ti budou moci koupit lepší věci.

Carl: Káťa dostala ty kupóny taky. Předpokládám, že si je nechá pro Heklu.

Otočil hlavu a zamyšleně se zadíval na Islanďanku.

Mordecai: Kupóny na prostředí nejsou problém. Může je nainstalovat, a když se rozhodne odejít, vezme si je s sebou. Ale chci ta vylepšení na stoly, ta jsou extrémně cenná. Musím si s ní o tom promluvit.

„Ale, princezno Rakvičko," prosila Wendita. „Systém mi nedovolí jít níž než na 37 500 zlatých. Pokud bych šla níž, musela bych zbytek doplatit ze svého."

„A kolik máš našetřeno?" zeptala se kočka s divokou září v očích. „Budeš nás moci kdykoli navštěvovat."

„Moment, vážně?" zarazila se skřetice.

Carl: Rakvičko, nenuť ji, ať to zaplatí. Vypadala bys jako kretén. Vem tu cenu, ať dostaneš zkušenosti.

Rakvička: JSEM SI JISTÁ, ŽE JI DOKÁŽU DONUTIT JÍT NÍŽ, CARLE. ZVLÁDNU TO. CÍTÍM, ŽE VÁHÁ. JE TO SKVĚLÝ POCIT.

Carl: Není to potřeba. Otevři si poklady a pochopíš.

Rakvička si dramaticky povzdychla. „Dobrá, tak asi nemusíme jít níž než na 37 500."

„Vážně?" Wendita se nadšeně rozzářila. „Takže dohodnuto?"

„Budu si to muset promyslet," odpověděla princezna majestátně, seskočila z pultu a přesunula se ke stolu, zatímco na ni bopka nevěřícně zírala. Kočka si procházela své úspěchy a já se věnoval kořisti.

Nasadil jsem si náhrdelník, čímž jsem získal bonus k obratnosti. Zastrčil jsem si ho pod tričko. V pobřežní stráži jsme psí známky nenosili, takže jsem nebyl zvyklý na pocit, že mi něco visí na krku. Šperk mi připadal těžký, těžší, než jsem čekal.

Prozkoumal jsem *Úder spárem*, což byla dovednost, ne kouzlo, jak jsem si nejdřív myslel.

Úder spárem

Ptáci mají ošklivé nohy. Opravdu nechutné. Ale přece jen se dá najít něco smyslného na sokolovi vrhajícím se spáry napřed na nic netušící kořist, odsouzenou k rozervání na kusy. Je to tak náhlé a nečekané, explozivně násilné.

Takové násilí. Sladké, sladké násilí.

Promění hranu tvého holého chodidla na sečnou zbraň zvyšující zranění působené protivníkům až na [úroveň dovednosti]násobek tvého normálního poškození kopy po dobu [úroveň dovednosti] sekund. Každé kopnutí má navíc 2% šanci na aktivaci kouzla Rozpárání, které protivníka okamžitě zabije. Tato bojová dovednost se dobíjí pět minut. Vyšší úrovně zvyšují poškození, dobu trvání a šanci na způsobení Rozpárání. Na 15. úrovni bude Úder spárem permanentně aktivní.

Vypadlo mi vynikající vylepšení. Cokoli, co zvyšovalo mou bojovou efektivitu, bylo vítané, zvlášť když mě aktivace nic nestála. Už jsem se těšil, až si to na někom vyzkouším.

Následně jsem vytáhl magickou knihu.

Bang bro

Cena: 5 many

Cíl: Dočasně očaruje používaný předmět.

Doba trvání: 5 minut + 1 minuta za úroveň kouzla. Dobíjí se pět minut.

Přidá k aktuálně nasazenému předmětu ohnivé i elektrické bonusové poškození. Nemůže být sesláno na maso. Tedy ve skutečnosti na své vlastní maso to kouzlo použít můžeš, ale nedoporučoval bych to. Může na cíli způsobit efekty Hoření a Šok.

Taky se dá použít na pečení hotdogů a dalších předmětů.

Přivolal jsem si Mordecaie, který pomáhal Rakvičce s její kořistí. Ukázal jsem mu učebnici a zeptal se: „Bude to fungovat na mou rukavici?"

„Ano, rozhodně ano. Nezkoušej to na xisteru, ne s tím, co do ní nabíjíš. Asi bys to mohl seslat i na svou nohu, pokud budeš mít aktivní nezranitelnost. Ale možná se tomu raději vyhni. Je to dobré kouzlo a máš na něj dost many."

Přikývl jsem, přečetl si knihu a přidal kouzlo do seznamu. Budu muset přihodit pár bodů do inteligence. Ze starších kouzel jsem měl *Léčení* a *Přeludovou zbroj* a mana bude potřeba.

„Ach, božíčku, to je skvělé! Miluji to!" vykřikla kočka. „Tohle, a navíc ještě fanouškovský poklad? Už se nemůžu dočkat!"

Obdržela stejné kupóny jako já, takže tu odměnu nejspíš dalo AI všem, kdo se questu zúčastnili. Taky dostala fanouškovský poklad, ale jinak měla kořisti méně než já. Především

nedostala tyrana ani asasína. Ale aspoň jí vypadl bossovský a questové poklady. Zdálo se, že obsahovaly převážně jen hromadu různých svitků a náhodného bordelu na prodej. Ale z jedné bedny, těžko říct ze které, jí vypadla nová korunka.

Už se jí objevila na hlavě a vypadala podobně jako předchozí, jen v ní byly zasazené bílé drahokamy místo fialových. Rychle jsem se na předmět zadíval. Sice nebyl tak dobrý jako dřívější, ale pár užitečných benefitů poskytoval.

Očarovaná tiára Many Genity

Křišťálová tiára hodná královské krve. Vyrobena na počest všech ztracených dětí na světě, protože nic tak neutiší bolest truchlících rodičů jako vědomí, že se kvůli nim někdo chlubí předraženým krámem.

+ 3 k inteligenci

Zvýšená schopnost detekovat na mapě mobíky.

Odstraňuje automatické nepřátelství uctívačů Many Genity.

„Kdo je ta Mana Genita?" zeptal jsem se.

„Bohyně," odpověděl Mordecai. „Dost obskurní. Nemyslím si, že jsem na ni kdy narazil. Řekl bych, že bude mít v oblibě magii. Nevím, nedokážu si vzpomenout. Jsou jich tisíce, všech těch možných bohů. Jen hrstka z nich je v hrobce pravidelně a většinou nikdy neopouštějí dvanácté patro."

Vzpomněl jsem si na to, co říkala Odette o Mordecaiovi a bozích. *Naneštěstí s tím má spoustu osobních zkušeností.*

„No jo, o bozích si s tebou potřebuju promluvit," nadhodil jsem.

„To může počkat, protože to bude na dlouho. Musíme si nastavit osobní lokaci. A pak se vyspat. Takže si rozděl body."

„Moment, to mi něco připomíná," prohlásila Rakvička a seskočila ze stolu. Doběhla do rohu restaurace, kde se ve

stínu skrývala poštovní schránka. Na to jsem úplně zapomněl. V každém patře na ni čekala nová magická kniha. Vyskočila na schránku, otevřela ji a podrážděně zavrčela.

„Kdy konečně získám nějaké dobré kouzlo?“ postěžovala si. „Plamenná vášeň magických střel mi už nestačí. Potřebuji něco, co bude mít pořádnou šťávu. Třeba *Ohnivou kouli*.“

Představa Rakvičky metající kolem sebe ohnivé koule mi naháněla hrůzu.

Zatvářila se kysele. „Co myslíš, Mordecaii? Mám si to přečíst? Nebo to dáme na hromadu na prodej?“

„Přečti si to.“

Rozzářila se rudě.

„Co jsi dostala?“ zeptal jsem se zvědavě. Normálně knihy automaticky četla, aniž by se podívala na popisek. Udělalo na mě dojem, že se tentokrát nejdřív zeptala našeho manažera na názor. Ale začínal jsem mít podezření, že se jí mnohem víc zalíbilo prodávání věcí než jejich používání.

„Kouzlo *Díra*,“ odpověděl za ni Mordecai. „Dělá přesně to, co říká jeho název. Vytvoří dočasnou díru v povrchu, který si vybere. Bude si ho muset vycvičit, než se stane užitečným, jelikož na první úrovni není dost silné a většinou dveří nepronikne, ale je to dobré kouzlo. Zvlášť při kreativním používání.“

Mně to přišlo skvělé. Okamžitě mě napadla nejméně desítka scénářů, kde by se dalo využít. Zítra budeme muset experimentovat. Obrátil jsem se ke Kátě.

„A co ty? Vypadlo ti něco zajímavého?“

Přikývla a zvedla levou ruku. Nic na ní neměla, jen rukáv modré teplákové bundy. Jakékoli nasazené vybavení na ní zmizelo, ale zvyšovalo její hmotu.

„Je to náloketník, ale můžu ho proměnit na štít. Koukej.“

Zakroutila zápěstím. Ruka se změnila a objevila se na ní hrouda modrého polyesteru ve tvaru malého štítu.

„Tohle je fakt divný,“ zamumlal jsem.

„Ano. Ten štít by měl být kovový, ale když ho aktivuji, vypadá jako okolí.“ Zaťukala klouby druhé ruky do štítu a ozvalo se kovově znějící cinkání. „Když budu víc cvičit, budu moct jeho vzhled jakkoli proměnit. Mordecai tvrdí, že můžu změnit i jeho tvar.“

Ropušák se naklonil k výrůstku na paži. „Ten štít má očarování *Roztříštění*. Používej ho spolu se schopností *Taran*.“

Štít zmizel a ruka se vrátila do původního tvaru.

„Mohla bys být jako ten terminátor z tekutého kovu,“ poznamenala Rakvička. „To by bylo jistě hrozně působivé.“

„Já ten film nikdy neviděla,“ namítla Káťa. „Nemám ráda násilí.“

„V tom případě jsi skončila na špatném místě, drahoušku.“

„Moment,“ zarazil jsem je. „Předtím jsem si nikdy neuvědomil, co vlastně se svou rasou dokážeš. Když máš na hlavě helmu, která je vyrobená z kovu, a proměníš se tak, abys vypadala jako normální ženská v bikinách, můžeš nějakou část svého těla předělat na železo?“

„Správně,“ odpověděl mi Mordecai. „Pokud bude 90 % masa a 10 % kovu, může vypadat jako obyčejný neobrněný člověk, ale to, co vidíš jako bikiny nebo její ruce či nohy, bude ve skutečnosti materiál helmy. Musí to být 10 % a zabírat jedno konkrétní nenarušené místo. Předmět se nedá rozdělit na více částí. Plus existuje pár problémů s elasticitou u některých očarovaných materiálů a různé limity. Kupříkladu si nemůže nechat narůst čtyři ruce, aby mohla mít čtyřicet prstenů najednou, ale v základu asi chápeš, jak to funguje.“

„Do hajzlu. Musíme na tebe naskládat co nejvíc brnění.“

„To je v plánu,“ přikývl Mordecai. „A taky si musí trochu zvednout sílu.“

Naklikal jsem si nových 24 bodů statistik. 10 šlo do síly, 9 do konstituce a 5 do inteligence. Příště budu muset dát něco do obratnosti, ale tohle patro bude skoro určitě hlavně o boji

zblízka, navíc jsem už dostal bonus z náhrdelníku. Proto jsem se rozhodl soustředit se na své hlavní statistiky. A tak jsem skončil s následujícím:

Síla: 41 + 3 (s aktivní rukavicí)
Inteligence: 15
Konstituce: 34
Obratnost: 23
Charisma: 25

„Síla nad 40 je na čtvrté podlaží dobrá," okomentoval mé výsledky Mordecai. „Nic, čím by ses musel chlubit, ale už jsi dohnal to, cos ztratil výběrem primála jako rasy. Čeká nás spousta práce. Musíme dotlačit tvou nevylepšenou sílu co nejrychleji na stovku. Za pár úrovní bude mít Rakvička charisma na 100 a tím se situace výrazně změní. Zatím má 94."

„Ech, nemůžu se dočkat," poznamenal jsem.

„Ale nejdřív," prohlásil ropušák s pohledem upřeným na kočku, „je potřeba vyřešit ještě jednu věc, než se budete moct vyspat. Vytáhněte ty kupóny. Ty taky, Káťo. Všechny kupóny."

„Promiňte, lidi, ale já už mluvila s Heklou a tak nějak jsem jí slíbila, že..."

Žabák zamával rukou. „Ano, jasně. To už nám došlo. O nic nejde. Můžeš je použít už teď a neztratíš je. Vylepšení osobní základny i prostředí ti zůstanou, takže si je nemá smysl šetřit. To samé s koupenými stoly. Samy se zlepší o úroveň vždy, když sestoupíš o patro níž, proto je potřeba to udělat teď hned. Kupóny na vylepšení stolů si prozatím schovej. Jestli nás opustíš a přidáš se do jiné party, všechno, co teď koupíš, půjde s tebou."

„Tak dobře," řekla po chvíli.

Rakvička se vrátila na pult k bopce, která se stále tvářila rozmrzele.

„Tak jsem si to promyslela, Wendito, drahoušku, a rozhodli jsme se, že si osobní prostory koupíme, ale použijeme tohle."

Pustila z inventáře na pult papírek.

„Co to je?" Bopka vytřeštila oči, když uviděla, co je na papíru napsáno. Ruce se jí roztřásly. „Úroveň tři?"

„Dostane bonus, když jí dáme kupóny?" zeptal jsem se šeptem Mordecaie.

„Jasně. A taky odměnu za každé prodané vylepšení. Právě jsme jí zařídili nejlepší den nejméně za poslední rok."

Svíral jsem svůj vlastní poukaz na osobní prostor třetí úrovně v dlani. „Co mám udělat se svým?"

„Něco úžasného," ujistil mě. „Pojď za mnou." Vykročil, nebo spíš odskákal k pultu.

„Wendito, tady Carl a Káťa mají taky kupóny na osobní místnost třetí úrovně a chtějí je utratit. Kolik je poplatek za spojení? Všech dohromady?"

Skřetice se na něj zadívala, jako by jí právě oznámil, že se stala prezidentkou galaxie. Kdyby dokázala vykulit oči ještě víc, bál bych se, že jí vypadnou z hlavy a rozkutálí se po podlaze.

„Deset tisíc," vydechla nakonec. „Pět tisíc za každé spojení, ale jsou potřeba jen dvě."

„Tolik máme," prohlásil spokojeně a potom se pro jistotu obrátil na mě. „Máme, že ano?"

Přikývl jsem.

Ropušák spráskl ruce s prsty spojenými plovací blánou, až to nechutně zamlaskalo.

„Fajn. Takže uděláme tohle. Radši by sis to měl napsat. Používáme tři poukazy na třetí úrovni a pak je spojíme. Co tím dostaneme?"

„Ehm... úroveň pět."

Mordecai zabručel a já si s Rakvičkou vyměnil nechápavý pohled.

Ohlédl se na mě přes rameno. „Znamená to, že když si prostory propojíte, získáte všichni výhody na páté úrovni. Pokud Káťa opustí partu, tak to spadne na...?“ Zadíval se na Wenditu.

„Na čtyřku.“

„... osobní prostor na čtvrté úrovni, což je pořád hodně dobré. Fajn, vy tři. Podejte mi své kupóny. Nepromíchejte je. Systém potřebuje vědět, kdo si co kupuje. Wendito, otevři nabídku a ukaž mi dostupná vylepšení prostředí první úrovně.“

Bopka, stále s vytřeštěnýma očima, mávla rukou. Ve vzduchu před námi se rozzářil seznam.

Vítejte ve vylepšení svého domova.

Jsou dostupná následující vylepšení první úrovně. Otevřete je pro další detaily.

Vylepšení koupelny

Vylepšení postele

Vylepšení výroby

Vylepšení kuchyně

Vylepšení psince a stájí

Magická vylepšení (prázdné)

Questová a sociální vylepšení

Přístup k obchodům (prázdné)

Výcviková vylepšení

„Co je tohle?“ chtěl vědět Mordecai. Než jsem měl šanci pročíst si nabídku celou, už se natáhl a rukou vybral *Questová a sociální vylepšení*.

„To přibylo nově, od doby, kdy jsem se naposledy musel starat o osobní prostory,“ zamumlal. „Nikdy nás o tom neinformovali, protože herní průvodci jen málokdy něco řeší dál než ve třetím patře.“

Nabídka se proměnila.

Sociální vylepšení

Sociální obrazovka. Poskytuje detailní seznam komentářů z vašeho sociálního streamu, moderovaný AI. Umožňuje lepší interakci s fanoušky. 50 000 zlatých.

Questová vylepšení

Questová obrazovka. Ukazuje detailní seznam questů dostupných v aktuální lokaci. 90 000 zlatých.

Agentura Dobrodruhové, s. r. o. Poskytuje přístup k nástěnce obecných nájemných prací v hrobce. 100 000 zlatých.

<speciální> Agentura Zlobiví hoši. Poskytuje přístup ke specializovaným questům se speciálními odměnami. Pouze na pozvání. 500 000 zlatých.

„Hm, říkal jsem si, co to asi je. Ti *Zlobiví hoši* se objevili kvůli tvému povolání. Nikdy jsem nic takového neviděl. Pořád něco mění a nám nic neřeknou.“

„Daj se ty poukazy použít na cokoli? I když maj různou cenu?“ zeptal jsem se. Bylo by hloupé utratit je za něco, co stálo padesát táců, když jsem tam viděl položky s doslova desetkrát vyšší cenou.

„Ach, ne,“ zavrtěla Wendita hlavou. „Když si přečtete ten drobný text na konci, tvrdí se tam, že maximální hodnota je

250 000 zlatých a není možné spojit dva kupóny na jeden předmět. Takže pokud chcete to poslední, museli byste doplatit 250 000 v hotovosti."

„Zatraceně," zabručel jsem.

„V tomhle patře se stejně budeme questům vyhýbat," připomněl mi Mordecai. „Začneme s tím, co bude užitečné okamžitě."

Vrátil se v nabídce zpátky a klikl na *Vylepšení postele*.

Objevil se dlouhý seznam všech možných postelí. Začínal jednoduchým polním lůžkem a pak se možnosti rychle zlepšovaly.

Jako poslední se ukázalo: *Ultrastabilizovaný, velikostně nastavitelný, rasově nastavitelný, spánkově vylepšující aparát. Umožňuje plné odpočinutí po pouhých dvou hodinách. Dodává na 30 hodin bonus Dobře odpočatý. 250 000 zlatých.*

Mordecai postrčil po pultu jeden z Rakviččiných kupónů. „Vezmeme si ultrastabilizovanou postel."

„To budeme mít všichni?" chtěla vědět Káťa.

„Ano. Dokud budou prostory propojené, vylepšení se sdílejí."

„Takže odteď budeme spát jen dvě hodiny?" zeptal jsem se. Na jednu stranu mě to fascinovalo, na druhou děsilo.

„Přesně tak. A to není nejlepší možný typ lůžka. Až sestoupíte do šestého patra, získáte přístup k vylepšením druhé úrovně. Myslím, že ty nejlepší postele vyžadují jen zmáčknutí tlačítka, a bum, budete plně odpočatí. Dobrý odpočinek přidává 10 % ke všem statistikám a navíc 10 % k získávání zkušeností a trénování."

„No... doprdele," prohlásil jsem. „Neuvědomil jsem si, že dostaneme až takové možnosti."

„A časem to bude lepší," ujistil mě.

„Klikni na koupelny," vydechla Rakvička vzrušeně. „Potřebujeme takový ten čisticí mechanismus, jako mají v produkčním traileru."

Nakonec jsme koupili postel, automatickou sprchu, byť ne tak dobrou, jako jsme viděli na povrchu, a *Vylepšené pracovní studio* za 250 000 zlatých, podle našeho manažera naprosto nezbytné. Sprcha přidávala dalších 10 % ke statistikám a snižovala naši „detekovatelnost", což umožňovalo snazší plížení. Můj poslední poukaz zůstal v záloze pro obchod, až se údajně během pár dní objeví. Káťa také spálila jen jeden, na *Tréninkovou místnost*, kde jsme mohli jednu hodinu denně cvičit vybranou nemagickou dovednost. Teoreticky to mělo pomáhat stejně, jako bychom ji používali v boji. Taky to stálo 250 000. Nemohl jsem tam dělat nic s výbušninami, ale Mordecai tvrdil, že se na druhé úrovni zpřístupní *Bomberské studio*, kde si budu moct zkoušet, jak všechno vyhazovat do luftu.

Existovala hromada různých vylepšení, po kterých jsem toužil. Kuchyňské moduly byly drahé, ale nabízely jídlo s různými bonusy. Psinec a stáje poskytovaly to samé Mongovi. Magická vylepšení budou dostupná až později, alespoň podle Mordecaie, a zpřístupní místa pro cvičení kouzel a nákup předmětů vylepšujících magii. Prý to bude další naprosto nezbytná investice.

„Existují tuny nových výrobních stolů. Počkejte s nimi, dokud si ten seznam neprostudujI," přikázal nám. „Mezitím si otevřeme váš nový domov a vy se vyspíte."

Nakonec jsme museli zaplatit celkem 15 000 zlatých, což z větší části zlikvidovalo naše nově nabyté bohatství. Když jsme předali Wenditě poukazy i zlaťáky, přijala je se slzami v očích.

„Požehnala jste mi, Vaše Výsosti," řekla přeskakujícím hlasem Rakvičce. „Věděla jsem, že to nemyslíte vážně, když jste se mě snažila přemluvit, ať to doplatím ze svého. Byla jsem si jistá, že je to zkouška. Opravdová princezna by nic takového neudělala."

Administrativní upozornění. Ve tvém rozhraní je dostupná nová záložka.

Nový úspěch! *Vítej v sousedství!*

Koupil sis domov! Každý chlap sní o tom, že jednou bude mít vlastní bejvák, kde si ho bude moct honit v klidu a míru. Už žádní otravní spolubydlící, kteří kašlou na umývání talířů a vymlouvají se, proč nemají na zaplacení nájemného. Už žádný domácí, který se bez ohlášení objeví a do detektorů kouře nainstaluje skryté kamery. Odteď už to bude samá pohoda a džez.

Odměna: Stal ses majitelem domova. To je odměna samo o sobě. To, a daně, a nutnost jednat s Frantou, pomateným předsedou bytového družstva.

Všechny předchozí bezpečné místnosti obsahovaly prázdný dveřní rám ve zdi a mapa označovala lokaci za ním jako nedostupnou. Jakmile notifikace o úspěších zmizely, objevily se tam dveře a mapa ukázala maličkou místnost velikosti kumbálu na smetáky. Popisek tvrdil, že je to *Propojený osobní prostor týmu Královský dvůr princezny Rakvičky*. Přímo před očima se ten název rozblikal.

„Můžu to přejmenovat," prohlásila kočka vzrušeně a zamířila ke dveřím. „Tak pojď, Mongo. Prohlédneme si svůj nový domov."

3.

Vstupuješ do Královského paláce princezny Rakvičky.

Máš k dispozici vylepšení, která je nutné umístit.

Stáli jsme v prázdném sále velikosti odpovídající menší továrně nebo skladišti. Připomínal mi vnitřek leteckého hangáru.

„No teda," prohlásil jsem a můj hlas se začal rozléhat. „Je to větší, než jsem čekal."

Nejprve musíte rozmístit vstupy
do svých osobních pokojů.

U vzdálenější zdi se rozblikaly průsvitné dveře. Když jsem pohnul hlavou, posouvaly se sem a tam podél zdi. Současně s tím se po stěně rozjely další, označené jako *Princezna Rakvička*. Barva fontu se přebarvila z černé na růžovou a pak na duhově lemovanou fialovou.

„Dá se to nastavit k mé libosti," poznamenala kočka, načež i dveře změnily barvu z černé na fialovou, stejnou, jakou dala nápisu.

V duchu jsem klikl na *Umístit* a vedle Rakviččiných se objevily druhé dveře. O chvíli později naskočily třetí s popiskem *Káťa Grimm*.

Pak se v jedné části skladiště, hned vedle místa, kam jsme šoupli vstup, rozsvítil průsvitný drátěný model jako v 3D grafickém programu. Zablikal a najednou se tam nacházela malá místnost s popiskem *Koupelna*.

„Svou vlastní budete mít i v soukromém pokoji," vysvětloval Mordecai. „Když si propojíte prostory, mají všichni své osobní koupelny a navíc společnou. Vylepšená sprcha bude ve všech. Velitel týmu určuje, kam se vkládají společné oblasti."

V sále se objevila jednoduchá nevybavená kuchyně, následovaná oblastí se stolem a obyčejným gaučem. Nad tím se rozzářily tři dobře známé obrazovky. Na třetí z nich stálo: *Vítejte doma*. Nad kuchyní svítil nápis: *Vylepšení nezakoupeno*.

Rakvička zabručela a přesouvala jednotlivé místnosti sem a tam. Velká část zdi zprůhledněla a pak poletovala po hangáru, zatímco jsem to sledoval s pusou dokořán. Do rohu naproti kuchyni a obývacímu pokoji umístila další část, zatím největší, a zabrala s ní čtvrtinu celé haly. *Pracovní studio*.

Jakmile ho potvrdila, naskočila mi před očima blikající notifikace, a tak jsem ji rozklikl.

> Máš dostupné vylepšení pracovního studia. Můžeš ho aktivovat na společné pracovní studio. Poznámka: Pokud odpojíte své společné prostory, vylepšení se vrátí do tvé knihovny. Další detaily najdeš v záložce Osobní prostory.

Kliknutím jsem nabídku potvrdil. Na první pohled se nic nezměnilo, jen titul na *Vylepšené pracovní studio*.

Další třetinu haly obsadila výcviková místnost.

Sál, ještě před chvílí prázdný a rozlehlý, se rychle zaplňoval.

S hlasitým cvaknutím se po mém boku u východu objevily nové dveře s jednoduchým popiskem *Manažer*. Kdybychom se drželi normálních fyzikálních zákonů, vedly by rovnou do restaurace.

Mordecai zakvákal úlevou. „Díky všem bohům," zamumlal. Všiml si mého tázavého pohledu a ušklíbl se. „Manažerský pokoj nemůžete připojit, dokud nemáte základnu na páté úrovni. Nečekal jsem, že se s tím vůbec budete obtěžovat. Rozhodně ne tak brzo. Jakmile byste si lokaci koupili, stejně bych se sem přestěhoval, ale musel bych spát na podlaze. Teď se dostanu do svého soukromého pokoje, a když vlezete do nové bezpečné místnosti, nepřeteleportuji se tam za vámi, pokud zrovna nebudu venku."

„Jakej je vůbec mezi úrovněma rozdíl?" zeptal jsem se, zatímco jsme procházeli základnu. Podlahu tvořil obyčejný holý beton. Rakvička, Káťa a Mongo vyrazili na průzkum. Dinosaurus vyskočil na kuchyňskou linku a jeho drápy na kovových plátech, vhodných spíš do restaurace, výhrůžně zacvakaly. Neměli jsme troubu ani ledničku. Celé to byla prázdná, zbytečná oblast, s níž se kočka vůbec nemusela obtěžovat.

„Díky AI jste poskočili kupředu a rovnou si pořídili vylepšené osobní prostory. Na základní úrovni by sis ty nebo Rakvička koupili pokoj. Vlastnil by ho ten, kdo by za něj zaplatil, ale mohl by ho nastavit tak, že tam pustí i členy své party. Je tak čtyřikrát menší než tohle, jen jediná otevřená místnost, až na samostatné pracovní studio, mnohem menší než to, co máte teď. Myslím, že studio vždycky zabírá čtvrtinu dostupné velikosti, ale nejsem si tím jistý. Byla by tam koupelna, gauč a obrazovky, pár kavalců a to je vše. Pracovní oblast na první úrovni může obsahovat pět základních pracovních stolů. Některé jsou větší než jiné. Můžete si koupit a přidat jakákoli vylepšení první úrovně, pokud se dovnitř vejdou. Ta nejlepší, jako třeba výcviková hala, vyžadují příliš velkou plochu."

Sledoval jsem, jak Káťa míří ke dveřím se svým jménem. Váhavě je otevřela a zmizela uvnitř.

Mordecai pokračoval: „Na úrovni dvě se místnost zvětší, takže se toho do ní vleze víc, a otevře se kuchyně. Třetí úroveň je ještě větší a jednotlivé místnosti už jsou tak rozsáhlé, že se tam vejde i výcvikový modul." Vzhlédl ke stropu vysoko nad našimi hlavami. „Nemyslím si, že je to tam tak vysoké. Ale největší výhodou základny na trojce je fakt, že ji můžete zkonvertovat do společné haly, máte-li v partě jednoho dalšího člena se soukromou lokací. Jen jeden z nich musí být na trojce. Jakmile je zkombinujete, jednotlivé pokoje se zmenší, ale vznikne společný prostor a všichni sdílíte vylepšení."

„Plus manažer nafasuje vlastní flek," dodal jsem.

„Jen když se dostanete až na pátou úroveň. A nejen manažer, každý další pomocník. Nejsem jediný druh NPC, jaký můžete zaměstnat. Za pár dní musíme pořídit obchodovací rozhraní. Budeme pak moci snáz prodávat a nakupovat." Dál pokračoval šeptem: „Ale výcviková místnost je důležitější. Nechal jsem Káťu, ať ji koupí ona, ale ty si svůj poukaz šetři, dokud si nebudeme jistí, že nás neopustí."

„Na rovinu ti říkám, že zdrhne při první příležitosti," ujistil jsem ho. „Sice se jí zamlouváme, ale řekl bych, že se s Heklou cítila bezpečněji. Nelíbilo se jí, když jsem ji používal jako obranného tanka. A co by se stalo, kdyby zemřela?"

„Přijdete o její vylepšení. A jestli padneš i ty, tak zůstaneme jen já a Rakvička. Žádná společná oblast. Zase bych přišel o přístup ke svému pokoji. Všechno, co se už dovnitř fyzicky nevleze, se automaticky vrátí do knihovny."

Přikývl jsem. To by stálo za houby. „Fajn, máme základnu na pětce. Jaký je rozdíl mezi pětkou a čtyřkou?"

„Nevím, leda že si můžu připojit svůj pokoj. Málokdy se někdo dostane nad trojku nebo čtyřku. Většinou si vylepší lokaci na trojku a další člen party si pořídí základ na jedničce, pak to

zkombinují, takže mají vše na trojce. Zbytek peněz utratí za vylepšení. Ale jelikož vám AI dalo tři osobní prostory na trojce, výsledek je pátá úroveň. Myslím si, ale nevím to jistě, že budeme moci přidat ještě jedno patro, kdyby nám došlo volné místo." Ukázal prstem vzhůru. „Strop je opravdu vysoko."

„Dobře, to by zatím stačilo," zamumlal jsem. „Já se jdu prospat. Zítra můžeme probrat pracovní stoly a tak dál. Jsem rád, že tě máme s sebou. Dalo by mi hroznou práci, kdybych na všechno musel nějak přijít sám."

„Jasně. Mimochodem, Carle?"

Obrátil jsem se zpátky k žabákovi. Sotva jsem stál na nohou, protože jsem byl vyčerpaný fyzicky i mentálně.

„Teď budeš spát jen dvě hodiny, takže se probudíš včas na rekapitulační epizodu."

Z čistě praktického hlediska jsem si uvědomoval, že potřeba jen dvou hodin na odpočinek je pro mě výhodná. Dávalo nám to víc času na cvičení a plnění úkolů. Ale zároveň jsem se děsil představy, že si nebudu moct zalézt do postele, zavřít oči a dalších šest až osm hodin se o nic nestarat.

O to mi šlo. Spánek pro mě představoval jediné útočiště. Bez ohledu na to, jak se všechno posralo, jsem aspoň část dne mohl prospat. A teď jsem o ten luxus přicházel. Jistě, naše těla už unavená nebudou. Ale co mozky? Už jsme dávno přelezli za úroveň vyhoření. Co se stane příště?

Rakvička trvala na tom, že budu spát s ní v jejím pokoji. Do svého jsem se ještě ani nepodíval. Jelikož jsme si propojili lokace, jednotlivé místnosti byly mnohem menší. Ta její zabírala asi tolik prostoru co poctivý byt, to znamená, že byla dvakrát větší než ten, ve kterém jsme žili před apokalypsou. Mohla si tam přidat malou pracovní oblast a kuchyni, kdyby

chtěla, ale nemusela a neudělala to. Našla nějakou nabídku s přístupem k jednoduchým dekoracím zdarma, včetně koberce, tapet a základního nábytku. Záchod strčila do rohu a byl úplně stejný jako v chodbách hrobky. Sprcha dostala vlastní místo hned vedle. Přesvědčila mě, ať vytáhnu kočičí strom a postavím ho k „ultrastabilizované posteli". Ta vypadala jako normální letiště bez polštářů a dek, jen s poloprůhlednou matrací připomínající nebarvené želé. Pak mě donutila, ať na noční stolek položím zarámovanou fotku Bey.

„Tak šup na kutě, Carle. Ty taky, Mongo. Všichni jsme unavení."

„Uvědomuješ si, že mám svůj vlastní pokoj?"

„Nebuď hloupý, Carle. Bez tebe neusnu a ty to moc dobře víš. Hop do postele."

Zabručel jsem, ale jakmile jsem se natáhl na průhlednou matraci, zmocnil se mě pocit, jako by mě někdo příjemně objal. Rakvička mi skočila na rameno a stočila se mi u krku do klubíčka. Pak mi Mongo hupsnul na nohy, ale vůbec jsem jeho váhu necítil.

Odpadl jsem během pár sekund.

Opravdu jsem byl po probuzení naprosto odpočatý. A co bylo důležitější, cítil jsem se tak. Jako bych spal v kuse deset hodin, což jsem vždycky považoval za dokonalé množství spánku pro lenivý den. Nechtělo se mi věřit, že ta postel fungovala, a zkontroloval jsem si čas. Vážně jsem prochrápal jen dvě hodiny.

Nový úspěch! *Dobře odpočatý!*

Podařilo se ti usnout tak tvrdě, že ses probudil plný energie. Jsi připravený pustit se do křížku s celým světem a rozplakat nějakou maminku příšeru, protože

bezohledný nabuzený hrobkařský kruťas brutálně zamorduje její jediné děťátko.

Odměna: Odteď dostaneš bonus Dobře odpočatý pokaždé, když se v této posteli vyspíš. Přidává ti 10 % k základním statistikám a 10 % k získaným zkušenostem a cvičení dovedností, to vše po dobu dalších 30 hodin. Maminky příšery budou plakat o 10 % hlasitěji, až zavraždíš jejich děťátka.

Zpátky ve společném prostoru jsme našli Mordecaie a Káťu, jak rozkládají na kuchyňskou linku jídlo. Dva talíře hamburgerů a hranolek, slušná porce lososa a mísa syrového masa pro Monga. Ropušák nafasoval misku plnou mrtvých brouků a díval se na ně poněkud znechuceně.

„To je od Wendity," vysvětlila nám Káťa. „Vylezla jsem ven pro snídani a už to pro nás měla připravené, zadarmo. Nikdy jsem neviděla, že by měl nějaký bopka tak dobrou náladu."

Rakvička podezřívavě očichala rybu, zatímco na obrazovce právě začínala epizoda. Pokrčila rameny a začala se cpát.

„Železný uzel!" zaječel hlasatel a pustil sestřih předvádějící všechny možné vlaky a metra, od starých parních mašin po moderní rychlovlaky, ve směsici opravdových záběrů a kousků z filmů a počítačových her, včetně obrázků z animovaného *Polárního expresu* a podivně dlouhé sekvence s omláceným Johnem Travoltou v metru z filmu *Horečka sobotní noci*, s Bee Gees hrajícími v pozadí. Pak se program věnoval detailní historii vlaků a soustředil se převážně na podzemky.

Jako vždy se snažili ukázat hlavně negativa, hrozné tlačenice a lidi padající na koleje. Nezapomněli na útok sarinem na japonské metro spolu s hromadou dalších neštěstí, aby Země vypadala jako ta nejhorší díra v celé galaxii.

Pomalu jsem jedl hamburger a koukal na to. Hlasatel pořád blábolil o vlacích. Mordecai spustil vlastní tirádu o tom,

jak musíme dodržovat časový rozvrh. Budíček, snídaně, aplikace bonusů, což zahrnovalo sprchu, vykartáčování Rakvičky a mou pedikúru, a pak hodina ve výcvikové místnosti určená pro jednu konkrétní dovednost. Náš manažer někde vyštrachal mazací tabuli a fixem na ni vypisoval, co musíme trénovat. Dnes po mně chtěl, abych se soustředil na *Dupanec*. Zjevně se dala cvičit jen jedna dovednost denně, i kdyby se překrývala s nějakou jinou. Káťa měla trénovat *Chytání*, což byl opak Rakviččina *Úhybu*.

Po tréninku jsme měli hodinu až dvě vyrábět věci, ale s tím začneme až zítra. Zbytek dne strávíme na kolejích. Naší prioritou bylo získání lepší mapy a nalezení spolehlivé cesty ke schodišti do nižšího patra, zatímco budeme grindovat a grindovat.

Historie pozemské hromadné dopravy se milosrdně chýlila ke konci. Hlasatel otevřel pusu, ale obraz zamrzl a objevil se nápis CENZUROVÁNO.

„Na to si zvykejte," řekl nám Mordecai. „Právě vysvětluje, jak celé patro funguje. Nechtějí, abychom tuhle část viděli. Něco takového můžete očekávat v každém dalším patře."

„*Dcery* jsou taky na stanici číslo 83," oznámila nám Káťa během čekání, až se show zase rozběhne. „Stalo se jim to samé co nám. Začaly ve vlaku plném bestií, ale stačilo jim přejet jen jednu zastávku, než dorazily do tranzitní stanice. Jsou na spojce oranžové a indigové linky. Zatím nenarazily na žádnou stopu po rudé, žluté ani po *Příšerném expresu*."

„To je zajímavý," poznamenal jsem. „Takže různý linky používají stejný číslovací systém a víme, že 83 je tranzitní. Podle mapy mají být schodiště na přesně daných číslech, ale jsou to nízký čísla. Musíme najít způsob, jak se k nim vrátit."

„Vsadím se, že jsou to ty bez barevného označení," zamyslela se Rakvička. Už zhltla rybu, ale dostala k ní nějaké malé brambůrky, které se jí nelíbily, a tak je shazovala z talíře do

Mongovy čekající tlamy. „Měli bychom zkusit ten *Příšerný expres* a zjistit, kam jede."

Obrátil jsem se k Mordecaiovi. „Co ty? Na začátku patra jsi říkal, že seš na jiným nádraží. Pamatuješ si názvy?"

„Jasně. Všechno jsem to zapsal. Stanice číslo 317. Dva menší vlaky žluté a smaragdové linky. A velká se jmenovala Mizérie."

„Roztomilý," zabručel jsem kysele. „Asi bychom to měli zakreslovat. Máš ještě jednu takovou tabuli?"

„Další mám u sebe v pokoji. Půjdu pro ni a začnu to sepisovat. Zatím jsme měli společnou jen žlutou linku. Napiš svému kamarádovi Brandonovi a zjisti, kde je. Jakmile narazíte na další hrobkaře, vytáhněte z nich všechno, co se dozvěděli."

Přikývl jsem. V chatu jsem měl i Daniela Bautistu a hodlal jsem se ho taky zeptat.

Obraz se rozběhl a hlasatel pokračoval: „A teď je načase předvést vám žebříček!"

Pak probíral postupně deset nejlepších hrobkařů, jednoho po druhém. Vždycky přečetl jméno a pustil krátký videoklip. Seznam vypadal stejně jako ten, co nám ukázala Odette.

Začal paní McGibbonsovou a v tu chvíli jsem si uvědomil, že už jsem ji vlastně předtím párkrát v rekapitulaci viděl, jen jsem netušil, že je to ona.

Proměnila se v ledovou pannu, bělovlasou elfku s modrou kůží, vznášející se nad zemí, místo aby normálně chodila. Nikoho z ostatních jsem v krátkém záznamu nezahlédl, protože ukazoval jen to, jak z dlaní střílí rampouchy a provrtává jimi ve vagónu metra nějakého trolla.

Následoval Li Džun. Vybral si povolání *Mnich* a nezměnil se. V klipu s ním se mihl i Žang a jeho sestra Li Na. Žang zůstal člověkem, ale z Li Ny se stala podivná démonice bojující řetězy.

Číslo osm zabral člověk jménem Ifeči, s nějakým léčitelským povoláním. Uvědomil jsem si, že i toho jsem si z epizod

pamatoval. Cestoval s Florinem, krokodiliánem s brokovnicí, který se v žebříčku prostřílel na čtvrté místo. Ale Ifečiho jsem zahlédl hned na začátku. Byl to Afričan ze skupiny vojáků ozbrojených AK-47. Celý jejich tým už dávno vyvraždil městský boss, bizarní slimáčí bestie. On jediný přežil, protože s nimi nebyl, když se místnost uzamkla.

Po Ifečim jsme byli na řadě my. Rakvička na obrazovce pálila do dreků magické střely a já mlátil ghúlího údržbáře pěstí.

Po nás ukázali Miriam Dom, tu pastýřku s kozami, následovanou krokodiliánem Florinem.

Trojku obsadil Prepotente, mluvící, na zadních nohách chodící kozel rasy kaprid, který patřil k Miriam Dom. Věděl jsem, že s sebou táhli ještě další zmutovanou příšernou kozu, ale ta se brala jako mazlíček.

Hekla s nabušenými svaly prošpikovala šipkami z kuše hordu čtyřnohých krysoidů, a pak se předvedla Lucia Mar, jako vždy děsivá a zároveň hrozně úžasná. Zrovna se nacházela v nechutné kostlivé formě a doslova urvala hlavu jednomu z ghúlích údržbářů. Šíleně se chechtala, zatímco stříkající krev malovala celý vagón na rudo.

Tím epizoda skončila. O chvíli později naskočila druhá obrazovka.

Přestože se seznam jmen a pozic v podstatě nelišil od toho, co jsme viděli u Odette, hned jsem si všiml dvou rozdílů.

Aktuální žebříček

1. **Lucia Mar** | Lajabless | Černá generální inkvizitorka
   30. úroveň | 1 000 000

2. **Hekla** | Amazonka | Štítonoška
   28. úroveň | 500 000

3. **Prepotente** | Kaprid | Zavržený aeralista
   27. úroveň | 400 000

4. **Florin** | Krokodilián | Distributor broků
   24. úroveň | 300 000

5. **Miriam Dom** | Člověk | Pastýřka
   27. úroveň | 200 000

6. **Carl | Primál** | Kompenzovaný anarchista
   27. úroveň | 100 000

7. **Rakvička** | Kočka | Bývalá dětská herečka
   26. úroveň | 100 000

8. **Ifeči** | Člověk | Fyzikerka
   18. úroveň | 100 000

9. **Li Džun** | Člověk | Pouliční mnich
   25. úroveň | 100 000

10. **Elle McGib.** | Ledová panna | Blizardmantka
    17. úroveň | 100 000

Paní McGibbonsová se dostala ze 13. na 17. úroveň a Lucia Mar poskočila z 29. na 30.

Aktivoval jsem chat. Už nějakou dobu jsem si s Brandonem nic nenapsal a potřeboval jsem s ním mluvit. Po kliknutí na zprávy jsem postřehl, že jsem jednu od něj přehlédl. Nacházela se v divné složce vedle jeho jména, proto jsem si notifikace nevšiml. Dorazila, když jsme byli mimo kontakt a čekali, až se patro otevře. Než jsem na ni stačil kliknout, začalo každodenní oznámení a mé rozhraní zamrzlo.

Zdravíčko, hrobkaři! Vítejte ve čtvrtém patře!

Jsme hrozně vzrušení, protože vám můžeme představit výsledek našeho snažení, už teď označovaný za geniální designerskou práci! Říkáme tomu Železný uzel. Trikem je objevení schodišť. Je jich spousta, ale kde? Uvidíme, kolik z vás na to přijde.

Tohle je důležité. Nejde o permanentní změnu, ale o pravidlo platící pouze pro toto patro. Tentokrát nemůžete odejít schodištěm předčasně. Otevřou se teprve šest hodin před kolapsem. Opakuji, tentokrát nemůžete sestoupit dřív. Dobře se bavte. Tyhle vlaky jsou fakt mazané. Na naší planetě nic takového nemáme.

Aukce sponzorů jsou spuštěné a zatím jsme s výsledky naprosto spokojeni. Až vaše aukce skončí, přijde vám notifikace. Víc vám o tom řekneme později.

Všimněte si, že máme konečně aktivní žebříček nejlepších! Gratulujeme všem, kdo se do něj prozabíjeli. Jak vidíte, za každým tím šťastlivcem je lákavé číslo označující odměnu za jeho hlavu, takže tímto vyhlašujeme loveckou sezónu za zahájenou! Vzrušující, že ano? Pokud jednoho z nich zabijete, dostanete poklad s odměnou. Vy, co jste v žebříčku, se nemusíte bát. Taky vám může něco kápnout. Jestli přežijete do dalšího patra, po kolapsu obdržíte 10 % své aktuální odměny. A to procento bude s dalšími patry narůstat.

A nakonec bychom se rádi zmínili o překvapivě vysoké úmrtnosti v předchozím podlaží. Došlo k tomu v důsledku toho, že velké množství skupinových questů nedopadlo dobře. I když je počet hrobkařů v přijatelném limitu, všichni se tak trochu bojíme, aby nedošlo k předčasnému vymření. Což ale neznamená, že kvůli tomu snížíme obtížnost. Prostě přestaňte být takoví sráči.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Carlova anarchistická kuchařka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.